

ဝန်ရင်း

Read on the move

လမင်းမိုမို

ကမ္ဘာကြီး ရပ်တန့်မှသွားခင်

(၁)

သူထိုင်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တဲကုပ်ကလေးရဲ့နံဘေးက ပိုပြီးတော့တောင် စုတ်ပြတ်ယိုင်ရွဲ့နေတဲ့ တဲကုပ်လေးကို “နီးကြား” က လှမ်းငေးကြည့်နေမိပါသည်။ ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာ အဝမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ချိန်ခွင်အရှည်ကြီးက မည်းတူးဟောင်းနွမ်းနေပါသည်။

အဲဒီ ချိန်ခွင်ကြီးထဲကို ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထည့်ချိန်နေသည်။ သူဝယ်လာတဲ့ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေ စက္ကူဟောင်းတွေကို ပြန်ရောင်းနေတာပင်။ စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေမိရာက နီးကြားက လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းလိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထလာလိုက်ပါသည်။

ဒီနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သူ လာနေနေတာ တစ်လလောက်ရှိပြီမို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေနှင့် ရင်းနှီးနေပါပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဦးစံအိ၊ လမ်းထိပ်ထမင်းဆိုင်လေးကဒေါ်ဂျမ်း၊ ကုန်စုံဆိုင်က မသင်းမော် စသည်ဖြင့်။ အနီးတစ်ဝိုက်ဟာ လက်လုပ်လက်စား ရပ်ကွက်ပီပီ ဆင်းဆင်းရဲရဲ လူများကိုသာ တွေ့ရကာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေလည်း အမြဲရှိနေတတ်တာပင်။

သတင်းစာဂျာနယ် စက္ကူဟောင်းမျိုးစုံနှင့် ဒန်အိုး၊ ဒန်ခွက်၊ ဘူးခွက် ပုလင်းတွေ ဝယ်သူကတော့ ကိုကုလား။ ကိုကုလားဆိုပေမယ့် အိန္ဒိယလူမျိုးတော့မဟုတ်။ မြန်မာစစ်စစ်က အသားမည်းလှ၍ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သူ့ကို “ကုလား”၊ “ဦးကုလား”၊ “ကိုကုလား” စသဖြင့် သင့်တော်ရာ ကိုယ့်အရွယ်လိုက်ခေါ်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးဦးသောဘိတကလည်း “ကုလား” ပဲခေါ်သည်။

ဒီနားတစ်ဝိုက်က နိုးကြားနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့ (ဝယ်စား ဝယ်သုံးရတဲ့) ထမင်းဆိုင်၊ ကုန်စုံဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လူတွေနဲ့တော့ အတော်ရင်းနှီးနေပေမယ့် ကိုကုလားနဲ့ကတော့ အရင်းနှီးကြီး မဟုတ်။ သူ့ဆိုင်ကလည်း ကိုယ်နဲ့ဆက်ဆံစရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ။ ဒါပေမယ့် တစ်လအတွင်း အရက်ဆိုင်မှာ နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ ဆံပန်းက နိုးကြားနဲ့အတူပါတဲ့ ဦးသက်က လှမ်းနှုတ်ဆက်ရင်းက နိုးကြားနဲ့ပါ ရယ်ပြုံးနှုတ်ဆက်ရင်း မျက်မှန်းတန်းပြီးသားပါ။

နိုးကြားက ဆိုင်ရှေ့မှာရှိတဲ့ ပလတ်စတစ်ခွေးခြေပု အစုတ်ကလေးတစ်ခုပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း.....

“ အရောင်းအဝယ်တွေ ကောင်းနေလားဗျ ”

ကိုကုလားက ဆေးပေါ့လိပ် မီးသေကြီးကို ကိုက်ထားရင်းက ဗြဲတ်စဗျင်းတောင်း တွေကို စုပုံသယ်ထပ် သပ်ရပ်အောင်လုပ်ရင်း.....

“ ဒီလိုပါပဲကွ၊ ဟောဟိုစာအုပ်အဟောင်းပုံထဲက ဖတ်ချင်တာရှိ ယူလေ ”

ဘုန်းကြီးကတစ်ဆင့် နိုးကြားဟာ ဘွဲ့တစ်လုံးရပြီးတဲ့သူဆိုတာ ကြားဖူးနားဝ သိနေကြတာမို့ ကိုကုလားက ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ ဘွဲ့ရထားတဲ့သူထားဦး ဆယ်တန်းအောင်သူတောင် ခပ်ရှားရှား။ လက်ချိုးရေလို့ ရပါသည်။ ဦးစံအိရဲ့သားလေး ဆယ်တန်းအောင်သည်။ ဒါလောက်ပင်။

ကျန်တာတွေက ဆယ်တန်းထိရောက်လည်း တဖုံးဖုံးကျ။ တချို့က အတန်းနိမ့်နှင့်ပင် ကျောင်းထွက်၊ ကျပန်းလုပ်ကြ။ ကိုကုလားညွှန်ပြတဲ့အပုံမှာ ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတွေပါသည်။ ဒါတွေကိုလည်း ပိဿချိန်နှင့်ပင် ဝယ်လာတာမို့ တစ်အုပ်ကိုဘာမှမကျ။ ဒါကြောင့် ကိုကုလားက စာတတ်ပေတတ်ဖြစ်တဲ့ နိုးကြားဖတ်ချင်ရင်ဖတ်ပါစေတော့လို့ စေတနာပိုလိုက်တာဖြစ်သည်။

“ ကျေးဇူးပဲ ကိုကုလား ”

နိုးကြားက စာအုပ်ပုံကို လှန်လှောကြည့်နေရင်းက.....

“ ဒါနဲ့ ကိုကုလား၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီစာရွက်ပုံ ပြန်ရောင်းပေးပါလား ”

ကိုကုလားက နိုးကြားထံ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ နိုးကြားက

ခုနကောင်ကလေး ချိန်တွယ်ပြီး ချထားတဲ့ လျှောက်လွှာစာရွက်တစ်ထပ်ကို ညွှန်ပြနေတာ။ စာရွက်တွေက တစ်ဖက်မှာ စာတွေရှိက်ထားပြီး တစ်ဖက်လွတ်ဖြစ်သည်။ ရိုက်ထားတဲ့ စာတွေကလည်း အင်္ဂလိပ်လိုတွေ။ ဒီစာရွက်မျိုးတွေကျတော့ စက္ကအိတ်တို့ ဘာတို့ ပြန်လုပ်တတ်ကြသည်။ အနည်းငယ်ဖြူချောသည်။

“ ဘာသုံးစရာရှိလို့လဲ၊ လိုသလောက် ယူသုံးလိုက်လေ၊

ပိုက်ဆံပေးမနေပါနဲ့၊ နှိုက်သာသွား ”

“ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အကုန်လုံး လိုချင်တာမို့လို့ ရောင်းပဲရောင်းပေးပါ

ကိုကုလားရာ၊ ကျသလောက်ပေါ့ ”

“ အကုန်လုံးလား၊ ဘာသုံးဖို့လဲ ”

“ ဒီနားတစ်ဝိုက်က ကလေးတစ်ချို့ကို စာပြပေးဖို့

ဘုန်းကြီးကပြောထားလို့၊ စာသင်ပေးရင် စာအုပ်လိုတယ်လေ။

ဗလာစာအုပ်တွေကလည်း ဈေးမသေးတော့ မဝယ်နိုင်ဘူးဗျ၊

ဒါတွေဆိုရင်တစ်ဖက်လွတ်လေ၊ စာရွက်လည်းဖြူတယ်၊

တစ်ဖက်မှာကောင်းကောင်းရေးလို့ တွက်လို့ရတယ် ”

နိုးကြားက စာရွက်တွေကို ကောက်ကိုင်၍ ထိပ်ထောင့်တွေကို

တဖျပ်ဖျပ်လှန်ကြည့်ရာ စာမျက်နှာနံပါတ်တွေတပ်ထားတဲ့ စာရွက်ပေါင်း

နှစ်ရာကျော်၊ စာမျက်နှာ နှစ်ရာရှစ်ဆယ်အထိရှိသည်။ စက္ကသားကလည်းထူထဲ၍

အလေးချိန်လည်းစီးသည်။

“ ကျေးဇူးပဲဗျာ ကိုကုလား ”

“ ရပါတယ်၊ ဖတ်ချင်တာရှိလည်း လာယူဖတ်လေ ”

နိုး ကြားကခေါင်းညိတ်ပြပြီး စက္ကထပ်ကိုကောက်မကာ.....

“ သွားပြီဗျာ ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်သို့ နိုးကြားပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

လမ်းမှာဖြတ်သွားဖြတ် လာဆုံတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတို့ဟာ နိုးကြားကို ပြုံးစိစိနှင့် သမင်လည်ပြန်အောင်ပင် ကြည့်သွားကြသည်။

ဖြူစင်သန့်ပြန့်ထင်းလင်းနေတဲ့ နိုးကြားရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ ဒီရပ်ကွက်ကလေး ထဲမှာတော့ ထူးခြားထင်ရှားလို့နေပါသည်။

လက်လုပ်လက်စား ကျပန်းတွေများတဲ့ ရပ်ကွက်ကလေးထဲက ကျား၊ မ၊ ကလေး သူငယ်မကျန် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ရန်းကန်ရပ်တည်ကြရသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ မျက်နှာတွေဟာ ပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်တွေ ဖိစီးခံစားရတာ မျိုး ရှိပါသည်။ နဂိုရပ်ကလေးတွေ ချောမောကြရင်တောင် ဖြူဖြူစင်စင်သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရှိကြတာတော့ ရှားသည်ဖြစ်ရာ နိုးကြားက ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်လာကတည်းက သိသာထင်ရှားနေခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့်တော့ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်၊ အပျိုဖျန်းကောင်မလေးတွေ၊ အားလုံးထဲမှာတော့ ကုန်စုံဆိုင်က မသင်းမော်ရဲ့သမီး “ ထူးထူးမော် ” ဦးဆောင်တဲ့ အုပ်စု။ ဒီအုပ်စုထဲမှာ ငွေရေးကြေးရေးအရပြည့်စုံတယ်မဟုတ်သော်လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝယ်နိုင်ခြမ်းနိုင်သေးတဲ့ မသင်းမော်ရဲ့သမီး ထူးထူးမော်ဟာ သူ့နဂိုနေကိုက တက်တက်ကြွကြွ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိကာ သွက်သည်။

နိုးကြားကို ပြုံးလားပြုံးပြရဲ့၊ နှုတ်ဆက်လား ဆက်ရဲ့။

နိုးကြား..... သူတည်းခိုနေထိုင်ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲ ပြန်ရောက်လာလျှင် ဦးသောဘိတရဲ့ သစ်သားကျောင်းလေး နံဘေး အဖီအောက်က ကွပ်ပျစ်လေးမှာ ထိုင်နေသော ဦးသက်က.....

“ ဘာစာအုပ်တွေတုန်းကွ ”

“ စာအုပ်မဟုတ်ပါဘူး ဦးသက်၊ စာရွက်လွတ်တွေပါ။ ကလေးတွေ စာသင်ပေးဖို့ ရေးဖို့ ချွတ်ဖို့ လိုတာနဲ့ တစ်ဖက်လွတ်တွေ ကိုကုလားဆီက သုံးရာဖိုးဝယ်လာတာ ”

နိုးကြားက စာရွက်ထပ်ကို ပေရေမကုန်အောင် သူ့သားရေသေတ္တာငယ်ထဲထည့်ရင်း ရှေ့နားက တစ်ရွက်ကို အမှတ်တမဲ့ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာသားတွေမို့ လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားလည်ဖို့ ခက်ပေမယ့် အကြမ်းဖျဉ်း အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ငါးအမျိုးပေါင်းများစွာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံ၊ အကြေးခွံ၊ ဆူးတောင် စတာတွေကို သုတေသနပြု ရေးသားထားတဲ့ စာသားတွေ။

“ နိုးကြား ”

“ ဗျာ ..... ဦးသက် ”

ဦးသက်ဟာ နိုးကြားတို့လိုပင် ပဲခူးသား၊ နိုးကြားငယ်ငယ်လေးတည်းက သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သော ဦးလေးသားချင်းပမာဖြစ်သည်။ ဦးလေးလိုဖြစ်ဆို ဦးသက်က နိုးကြားတို့ရဲ့ အဒေါ်ငယ်တစ်ယောက်ကို မေတ္တာ သက်ဝင်ပြီး နှစ်ရှည်လများ ပိုးပန်းခဲ့ဖူးသေးတာ။ နိုးကြားတို့ အဒေါ်ငယ်ကလည်း ရူပါနံ့ချာတဲ့ ဦးသက်ကို မကြိုက်။

အဒေါ်ငယ်လည်း သူ့ဟာနှင့်သူ အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားခဲ့ပေမယ့် ဦးသက်ကတော့ နိုးကြားတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်စုနှင့် ခင်မင်ပါသည်။ ငယ်ငယ်ကနိုးကြားတို့ ညီအစ်ကိုကိုပင်ချီပိုးထိန်းကျောင်းဖူးခဲ့သူ။ ပဲခူးမှာတုန်းက

ကက်ဆက်တို့ မီးပူ၊ မီးဖို စသဖြင့်သော လျှပ်စစ်ပစ္စည်းငယ်တို့ ပြုပြင်သောဆိုင်ဖွင့်ခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ့ရဲ့တူအရင်းတော်စပ်တဲ့ ဦးပဉ္စင်း ဦးသောဘိတကို စောင့်ရှောက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးဖို့ဆိုပြီး ရန်ကုန်ကိုလာ၊ ဒီကျောင်းမှာပဲ ကပွိယကြီးလို ဖြစ်နေတာ။

ရံဖန်ရံခါ ဟိုလူဒီလူကလာပြီး ဟိုဟာဒီဟာလေး ပြင်ခိုင်းပြုခိုင်းတာ ပြုပြင်ပေးရင်း ပေးသလောက်ငွေကိုယူကာ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ နေနေတဲ့သူ။ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းမှာ သစ်သားကျောင်းအိုလေးတွေ ဟိုနားတစ်ခု ဒီနားတစ်ခုနှင့် ဦးသောဘိတရဲ့ သစ်သားကျောင်း ယိုင်ယိုင်ကလေးမှာတော့ ဦးသောဘိတတစ်ပါးသာ သီတင်းသုံးလေရာ ဦးသက်ကလည်း ဒီမှာပဲနေသည်။

အတွင်းခန်းလေးမှာဦးသောဘိတ ကျိန်းကာ အပြင်ဘက်မှာ ဦးသက်အိပ်သည်။ နိုးကြား အိမ်ကထွက်လာကတည်းက ဒီကိုပဲ တန်းလာခဲ့တာ။ ဟိုအရင်ကတည်းက ဦးသက် ဒီမှာနေတာသိသည်။ လူကြုံရှိရင် ဦးသက်ကိုစာလေး စားသောက်ဖွယ်ရာလေးပို့ပေးတတ်တဲ့ နိုးကြား ကို ဦးသက်ကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းကချစ်လေရာ ခုလည်း နိုးကြားက လာချင်တယ်လို့ လှမ်းဆက်သွယ်တော့ “ လာခဲ့ ” ဟု ရှော့ရှော့ရှူရှူ လက်ခံကြိုဆိုတာဖြစ်သည်။

ဒီမှာ စရိတ်ကတော့ အတော်ငြိမ်းတာ။ နံနက်စာဆို ဦးသောဘိတ ဆွမ်းခံကြွက ပါလာတာနှင့် ဦးသက်ရော နိုးကြားပါရောနှောစားသောက်သည်ဖြစ်ရာ နံနက်စာစရိတ်မရှိ။ ညနေစာကိုတော့ နှစ်ယောက်စာအတွက် နို့ဆီဘူးတစ်လုံးခွဲလောက်ချက်ကာ ကြက်ဥကြော်နှင့်ဖြစ်စေ၊ လက်ဖက်သုပ်နှင့်ဖြစ်စေ ထမင်းဆိုင်က သီးစုံချဉ်ရည်တစ်ပွဲနှင့်ဖြစ်စေ ဖြစ်သလိုစားကြတာပင်။

“ မင်း ကလေးတွေ စာသင်မယ်ဆိုတာ ကျူရှင်ခ ရမှာလား ”

ဦးသက်အမေးကြောင့် နိုးကြားက ပြုံးလိုက်မိရင်း.....

“ ဒီရပ်ကွက်မျိုးထဲက ကလေးတွေကို ကျွန်တော်က ကျူရှင်ခ ယူနေရဦးမလား ဦးသက်ရာ၊ သူတို့လည်းဘာပေးနိုင်မှာလဲ၊ ဦးဇင်းကလည်း သင်ပေးစေချင်တော့ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းသင်ပေးမှာပါ။ သုံးလေးယောက်ပဲလို့ ပြောတယ်။ လေးငါးတန်းလေးတွေတဲ့၊ စာမလိုက်နိုင်လို့ သချာ် နဲ့ English တတ်နိုင်ရင်ပြပေးပါဆိုလို့ပါ ”

“ အေးဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကလေးမိဘတွေလည်း ရှိကြတဲ့ဟာတွေ မဟုတ်ပါဘူး ”

ဦးသက်က ခပ်တွေးတွေးနှင့် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးဖွာနေကာ.....

“ ငါမေးတာ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ ”

“ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ဦးသက်၊ ပြောလေ ”

“ ဒီလိုကွ ..... ငါတို့ ဦးဇင်းကရွာခဏ ပြန်မယ်၊ သူ့အဖေ ငါ့အစ်ကိုကြီးကမရှိတော့ပေမယ့် သူတို့ဇာတိရွာမှာ သူ့မယ်တော် ဒကာမကြီးကရှိသေးတယ်ကွ၊ ခုတလော နည်းနည်း တရှောင်ရှောင်ကလည်း ဖြစ်ချင်တော့ သူ ရွာကိုနှစ်လတန်သည် သုံးလတန်သည် ပြန်ကြွဦးမယ်တဲ့ ”

“ ဪ..... ဘယ်တော့လဲ ဦးသက် ”

“ နီးပြီကွ၊ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲလောက် ကြွလိမ့်မယ် ”

“ ဒါဖြင့် ကျောင်းကို သော့ပိတ်သွားမှာလား ”

“ သော့တော့မပိတ်ဘူး၊ ငါနေနေ မင်းနေနေ နေလို့ရတယ်။ သူခွင့်ပြုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါကလည်း တစ်ခုရှိတယ် ”

“ ဘာလဲ ဦးသက် ”

“ ဟိုတလောက ငါ့သူငယ်ချင်း မြင့်မောင် ဆိုတာလာတော့ မင်းနဲ့လည်း ဆုံလိုက်သေးတယ်မို့လား နိုးကြား ”

“ဟုတ်ကဲ့.....ဦးမြင့်မောင်ဆိုတာတွေ့လိုက်တယ်လေဦးသက်၊
ဝါရင့်သင်္ဘောသားကြီးဆိုတာ ”

“ အေး..... ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ သူလည်း
ဂေါက်ရောဂါဆိုတာမျိုးဖြစ်တော့ အအေးဒဏ်တို့ ဘာတို့လဲ မခံနိုင်၊
အဆစ်အမြစ်တွေလည်း မကြာခဏရောင်ရမ်းတော့ သင်္ဘောမလိုက်တော့ဘူး
နားပြီ။ ဒါပေမယ့် ငါ့လိုပဲ သူလည်းလူပျိုကြီးဆိုတော့ တော်တော်စုမိဆောင်းမိ
ရိုပါတယ်၊ ဒီကောင်မြင့်မောင်က ငါ့ကို တော်တော်ခင်တာ၊ သူပြန်ရောက်ကာစ
ကတည်းက ငါ့ကို သူနဲ့ အတူလာနေဖို့ ခေါ်ခေါ်နေတာ နိုးကြားရ.....

ငါလည်း ဒီမှာ ဦးဇင်း ဝေယျာဝစ္စက ရှိသေးတော့ ငြင်းနေရတာ ပေါ့၊
ခုတော့ကွာ ဦးဇင်းလည်း ရွာခဏပြန်တုန်း ငါလည်း မြင့်မောင်နဲ့
ခဏသွားနေလိုက်မလားလို့နိုးကြားရာ ”

နိုးကြားက ဦးဇင်းရွာပြန်မှာကို ဘယ်လိုမှ မနေသော်လည်း ဦးသက်
တခြားသွားနေမှာကိုတော့ စိတ်နည်းနည်းရှုပ်သွားတာအမှန်ပင်။ သူက ဒီကျောင်းကို
ဦးသက်အားကိုးနှင့်လာကပ်ရပ် နေနေတာလေ။

“ ရှင်းရှင်းပြောရရင်ကွာ၊ ဦးဇင်းလည်းမရှိတော့ ငါတို့ညရော မနက်ရော
ချက်စားနဲ့ စရိတ်လည်း ထောင်းမှာကွ၊ မင်းလည်းရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့လည်းရှိတာ
မဟုတ်ဘူး၊ မြင့်မောင်ဆီသွားနေသလောက် အတွင်းတော့ဒီကောင်ကငါ့ကို
တာဝန်ယူထားမှာလေ။ ငါလည်းစရိတ်ငြိမ်းတယ်။ အဲဒါလည်းပါတယ် နိုးကြားရ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဦးသက် အဖို့လည်းသူ့ အတွက်အဆင်ပြေတာကို
တွက်ရဦးမှာပင်။

“ အဲဒါ ငါက မင်းအတွက်လည်း စိတ်မအေးတာနဲ့ မင်းလည်း
ဝင်ငွေလေး ရလိုရငြားဆိုပြီး ကလေးတွေဆီက ကျူရှင်လခယူမှာလား

မေးကြည့်တာ ”

“ ကျူရှင်ခတော့ မယူပါဘူး ဦးသက်ရာ၊ ဦးဇင်းမရှိတုန်း ဦးဇင်းကျောင်းမှာပဲ ကျွန်တော်က ကပ်နေရမှာလေ၊ ဒီတော့ ဦးဇင်း စာသင်ပေးစေချင်တဲ့ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးတာက ဦးဇင်း ကျေးဇူးကို ဆပ်ရာလည်းကျပါတယ် ”

“ အေးလေ..... ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ ဘတ်ဂျက်အခြေအနေရော ကောင်းရဲ့လား နိုးကြားရ ”

“ သိပ်တော့ မကောင်းဘူး ဦးသက် ”

“ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ”

“ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်ကျက်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့လေ ”

“ ငါ့အနေနဲ့ကလည်း မင်းကိုဘယ်လိုမှ မကူညီနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ”

“ ဦးသက်ကြောင့် ဒီကျောင်းမှာ နေခွင့်ရပြီး နေစရာလေး အဆင်ပြေနေတာပဲ နည်းတဲ့ကူညီမှု မဟုတ်ပါဘူး ဦးသက်ရာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကြည့်ကျက် လှုပ်ရှားပျံ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားလေး လေးငါးချပ်ပါလာတာလည်း သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ပြခန်းတွေသွားတင်ထားတာတို့ဘာတို့ ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ၊ ဦးသက် မပူပါနဲ့၊ ဦးသက်အတွက် အရမ်းအဆင်ပြေနေတာ သွားပါ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲနေလို့ ရတယ်ဆိုတာပဲ တော်လှပြီ ”

“ နိုးကြား ”

“ ဗျာ ”

“ အိမ်မပြန်ဘူးလားကွာ ”

ဦးသက်ဟာနိုးကြားရဲ့ ခေါင်းမာမာ ဂျစ်ကန်လိုက်တဲ့စိတ်ကို

ငယ်ကတည်းကကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးခဲ့သူမို့ သွေးတိုးစမ်းသလိုလေးသာ မေးပါသည်။
နိုးကြားက ဘာမှစကားမပြန်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားရင်းက ခေါင်းကိုသာ
အသာယမ်းပြလိုက်ပါသည်။

“ မင်းအမေက မင်းကို အင်မတန်ချစ်ပါတယ် နိုးကြား ”

နိုးကြားက သူ ပြုံးနေကျ ခေါင်းမာတဲ့အပြုံးကို ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။
အမေ သူ့ကိုချစ်သည်ဆိုတာကို သူ့ဘယ်တုန်းကမှ သံသယ မရှိခဲ့ပါ။ အမေမှာ “
ရိုးသား ” ဆိုတဲ့ သားကြီး အလိမ္မာရယ်၊ “နိုးကြား” ဆိုတဲ့ သားငယ်ခေါင်းမာမာရယ်၊
ခုလက်ရှိအိမ်ထောင်နှင့်မွေးတဲ့ “ နွေးနွေး ” ဆိုတဲ့ သမီးထွေးနွဲ့ဆိုးလေးရယ်၊
သုံးယောက်ရှိတဲ့ အထဲက သူ့ဒဏ်ခံရလှတဲ့ နိုးကြားဆိုတဲ့ သားဆိုးကို
အချစ်ဆုံဆိုတာ သူ အမြဲတမ်းယုံကြည်ခံစား ခဲ့ရပါသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါး၊ အရက်သေစာ၊ လောင်းကစားတို့နှင့် ပတ်သတ်ပြီး
အကြီးအကျယ် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးမျိုး သူ့ဒုက္ခမပေးဖူးပေမယ့် သေးသေးငယ်ငယ်
စိတ်အနှောင့်ယှက်မျိုးတွေတော့ မကြာမကြာပေးခဲ့ဖူးတဲ့သူပါ။
အထက်တန်းကျောင်း ကတည်းက ခဏနေ ကျောင်းပြေးပြန်ပြီ၊
ခဏနေရန်ဖြစ်ပြန်ပြီဆိုတဲ့ အတိုင်ခံရနည်းမျိုးတွေနှင့် အမေဟာ ကျောင်းအုပ်ကြီး
ရုံးခန်းကို အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ရတာ ။

သူ့ဒဏ်ကို ကျန်တဲ့သားသမီးတွေထက်ပိုပြီး အမေခံရပါသည်။
အမြဲသူ့အပေါ် ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့အမေဟာ မိခင်မေတ္တာနဲ့
ခွင့်လွှတ်နိုင်တာကတစ်မျိုး၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မိတဲ့ သူ့ကိုယ်သူ
သားအငယ်ကို စိတ်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ပေးခဲ့မိသလိုဖြစ်ခဲ့သလားလို့ အပြစ်မကင်း
ခံစားရမှုကြောင့် ဘာကို မဆိုခွင့်လွှတ်စိတ်ရှည် သည်းခံပေးခဲ့တာကတစ်မျိုး။

အားလုံးကို နိုးကြားနားလည်သည်။ ဒါပေမယ့် အလကားနေ
ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်နေတတ်ခဲ့တဲ့ နိုးကြားကို ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေအသိုက်အဝန်းတို့က

အမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ တမင်တကာ
ခွတိုက်အရွဲ့တိုက်နေသူလို့ပဲမှတ်ယူမှားခဲ့ကြပါသည်။ တကယ်တော့ လုပ်ချင်တာကို
လုပ်ရမှ မလုပ်ချင်တာကိုမလုပ်ကိုမလုပ်ရမှဆိုတဲ့ ခေါင်းမာခြင်း၊ တစ်ယူးသန်ခြင်း
နှင့် ဂျစ်တိဂျစ်ကန် အချိုးမပြေခြင်းဟာ သူ့ရဲ့မွေးရာပါ အခံဗီစသောဖြစ်ပါသည်။

သူအခု ဦးသက်ဆီ ရောက်လာတော့ ဦးသက်က.....

“ မင်း အိမ်မှာ မင်းအမေနဲ့ ဘာဖြစ်ခဲ့လည်း နိုးကြား ”

ဒီလိုပဲ တန်းမေးသည်။

“ ကျွန်တော် အိမ်မှာနေချင်စိတ် မရှိလို့ပါ ”

နိုးကြားကလည်း ဒါပဲဖြေခဲ့သည်။

ဦးသက် စိတ်ထဲမှာလည်း ကတောက်ကဆက် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ခဲ့မည်။

နိုးကြား မကျေမနပ် ဖြစ်စရာ တစ်ခုခုတော့ ရှိခဲ့မည်လို့ပဲ သူ့ဟာသူ
အကြမ်းဖြင်းတွက်ချက်ယူဆလိုက်ကာ တစ်ခွန်းနဲ့ မေးမရတဲ့ နိုးကြားကို
နောက်တစ်ခွန်းလည်း ထပ်မေးမနေတော့။

“ အေး .... အေး။ ဒါ ငါ့ တူရဲ့ ကျောင်းပဲဟာ။

သူလည်းတစ်ပါးတည်းရယ်။ မင်း ကြိုက်သလောက် နေလို့ရပါတယ် ”

“ ကျွန်တော် ဒီမှာရောက်နေတာကို အမေ့ကို လုံးဝမပြောဘူးဆိုတဲ့
ကတိပေးပါ ဦးသက်၊ အမေသိသွားရင် ကျွန်တော် ဒီမှာ နေမှာမဟုတ်ဘူး ”

“ အေးပါကွာ၊ မပြောပါဘူး။ အန္တရာယ်ကင်း

ဘေးကင်းနေရာရောက်နေတာပဲ၊ မဟုတ်တဲ့နေရာရောက်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊
မင်း မဟုတ်တာ မကောင်းတာတွေ မလုပ်သရွေ့ ငါလည်း မင်းအမေဆီ
အကြောင်းမကြားဘူး။ မင်းအမေ စိတ်ပူနေမှာ တစ်ခုကလွဲရင် မကောင်းတာဘာမှ
မရှိတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ ငါနှုတ်ပိတ်နေပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအမေကို

မင်းစိတ်ပြေရင်တော့ အိမ်ပြန် နိုးကြားရာ ”

နိုးကြားက ထုံးစံအတိုင်း ဦးသက်ကို ပြုံးသာပြခဲ့သည်။ အမေ့ကို စိတ်ပြေရင် အိမ်ပြန်တဲ့။ အင်းပေါ့လေ။ ဘေးလူက ဒီလိုပဲ ယေဘုယျ မြင်ကာ ဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့။ သူ့အဖို့ကတော့ ထွက်ခဲ့ပြီးကတည်းက အိမ်ပြန်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး။

“ နို့မို့ ငါ ဘာမှမပြောပါဘူး နိုးကြားရာ ”

“.....”

“ အခုက ငါကိုယ်တိုင်လည်း တခြားသွားနေမှာမို့ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုတော့ အဆင်မပြေမှုတွေ ရှိမှာစိုးလို့ အိမ်ပြန်လိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ ”

“ မပြန်ချင်သေးပါဘူး ဦးသက်ရာ၊ ကျွန်တော် အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ကျက်နေပါမယ်၊ ဦးသက် ဘာမှနောက်ဆံမတင်းနဲ့၊ ဦးသက်လည်း ရှေ့အပတ်သွားမယ်ပေါ့ ”

“ အေး..... ဦးပဉ္စင်းလည်းသွား၊ ငါလည်းသွားပေါ့ကွာ ”

“ သွားသာသွားပါ ဦးသက်ရာ၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားပဲ၊ အသက်လည်း နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပါပြီ၊ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ကြည့်ကျက်ဖြေရှင်းတတ်ပါတယ် ”

“ အေးလေ ..... ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ ”

ဦးသက်က ထိုင်ရာက ထ, ကာ အင်္ကျီ ကြယ်သီးဖြုတ်ချွတ်ရင်း.....

“ ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ ဦးဇင်း ခရီးသွားဖို့ ရွာပြန်ဖို့ လိုတာလေးတွေ ဝယ်ပေးဖို့ ငါ့မှာထားတယ်၊ ငါသိမ်ကြီးဈေးဘက် သွားလိုက်ဦးမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ မင်း ထမင်းအိုး တည်ထားလိုက် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဆန်တောင်နည်းနည်းဝယ်ရဦးမယ်၊ ငါဝယ်လာခဲ့မယ် ”

“ ရှိပါသေးတယ် ဦးသက်ရဲ့၊ မဝယ်ခဲ့ပါနဲ့၊ နောက်မှ ကျွန်တော် ဝယ်မယ်

”

ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ ကိုယ့်သေတ္တာထဲမှာရှိနေတဲ့

ငွေလက်ကျန်ကို စိတ်နှံ့ပဲ ရေတွက်ကြည့်ကာ နိုးကြားသက်ပြင်းတစ်ချက်

ချလိုက်မိပါသည်။ ထွက်လာကတည်းကိုက ပိုက်ဆံကိစ္စကို ခေါင်းထဲမထည့်ဘဲ သူ့မှာ

အသေးသုံးစုဆောင်းထားသလောက်လေးကိုပဲ ကောက်ထည့်ပြီးထွက်လာတာ။

ဦးဇင်းဦးသောဘိတရော ဦးသက်ရော မရှိမယ့်နှစ်လ သို့မဟုတ်

သုံးလတာ အချိန်ကာလအတွင်း သူ ထမင်းစားလောက်တဲ့ ငွေကြေးပမာဏ

သူ့မှာမရှိပါ။ ရင်လေးလေးနှင့် သက်ပြင်းမောကြီးတွေကိုသာ လိုမ့်ချနေမိသည်။

ဦးသက် ရေမိုးချိုးပြီးထွက်သွားသောအခါ နိုးကြား တစ်ယောက်ထဲပိုင်ပြီး

ကျန်ရစ်ပါသည်။

နာမည်နဲ့ မလိုက်ဖက်အောင် နိုးနိုးကြားကြားမရှိလိုက်တာမှ

ငူငူငိုင်ငိုင်ကြီးသာ ထိုင်နေမိသည်။ ခဏနေမှ ထမင်းချက်ထားဖို့သတိရကာ မီးမွှေးဖို့

ဆန်ဆေးဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ ထမင်းဟင်းချက်ဖို့အတွက်ထင်းချောင်းတွေ

ဝယ်စရာမလိုပါ။ ဟိုနား ဒီနားက သစ်ကိုင်းခြောက် သစ်ဆွေးဝါးဆွေးတို့ကို

လိုက်ရှာဖွေ ကောက်ယူစုပုံထားတဲ့ လောင်စာထင်းပုံ ရှိပါသည်။

နိုးကြားက ထင်းမီးခိုး ကြပ်ခိုးစွဲကာ မည်းတူးနေသော

ထမင်းအိုးလေးကိုယူ ဆန်ထည့်။ အပြင်ဘက် အဖီကလေး အောက်က

စဉ်အိုးထဲကရေကိုခပ်ကာဆေး၊ ရေဖြည့်။ ထမင်းအိုးတစ်လုံးတည်ဖို့ ပြင်ရင်း

အမေ့ကို သတိရမိပါသည်။ အိမ်မှာတုန်းက သူ့ဘာများ အိမ်အလုပ်

ကူလုပ်ခဲ့ဖူးသလဲ။ ဘော်ကြော့။ ထမင်းလက်ဆေးစားပြီးလျှင် ပန်းကန်ပေကို ဆေးဖို့နေရာတောင်မပို့။ စားပွဲပေါ် ဒီအတိုင်းထားရစ်တာ။

အစ်ကိုဖြစ်သူ “ ရိုးသား ” ကမှ ကိုယ်စားပြီးသားပန်းကန် ကိုယ်အမြဲဆေးကျင့်ရှိတဲ့သူ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကိုတော့ လူတွေက “ သားလိမ္မာ ” တဲ့လေ။

*

(၂)

“ ဟယ် .... ဒီစင်ပေါ်က ငါ့ရဲ့ သီးစစ်စစ်စာရွက်ထပ်ကြီး
ဘယ်ရောက်သွားလဲ ”

အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ “ ချိုးလေးကူ ” ရဲ့ အသံကြောင့်
မီးဖိုထဲက “ ပုလဲသီ ” က ပြေးထွက်လာပါသည်။

“ ဘာလဲ ..... ဘာလဲ ”

“ ဟင် ..... ဘယ်ရောက်သွားလဲလို့ ”

“ ဘာတွေဘဲ ”

“ ငါ့သီးစစ်စစ် စာရွက်တွေ ”

“ ငါ ဘယ်သိမလဲ၊ ငါက ခုနကမှ ပြန်ရောက်တာ၊ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း
အခု ညနေစာ ချက်နေတာ ”

“ မသိရင် ဘာလို့ ပြေးလာသေးလဲ ”

“ ဪ .... နင့် အသံကြီး အလန့်တကြား ကြောင့်
ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲလို့ ပြေးလာရတာ ပေါ့ဟဲ့၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ရာဇာကပြောတာ၊
နာမည်ကသာ “ ချိုးလေးကူ ”၊ တကယ့်အသံက “ ခွေးကြီးအူ ” ဆိုတာ၊ အစစ် ...
အစစ်၊ လန့်ပြီး တက်နိုင်တယ်၊ အေးအေးသက်သာ မပြောဘူး ”

“ ဟဲ့ .... အေးအေးသက်သာ ပြောစရာလား၊ ငါ့သီးစစ်စစ် အကြမ်းတွေ
တစ်ထပ်လုံးကြီး ပျောက်ကုန်တာ ”

“ မသိဘူး၊ “မိစိမ်း” လာမှ မေးတော့ ”

“ မိစိမ်း က ဘယ်တော့လာမှာလဲ ၊ ဘယ်သွားတာလဲ ”

“ မန်ကျည်းသီး မရှိလို့ သွားပြေးဝယ်တာ၊ ဒီနားလေးတင် အခုလာမှာ ”

ချိုးလေးကူသည် အပြင်က ပြန်လာတဲ့ဝတ်စုံကိုပင် မလဲနိုင်သေးဘဲ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်လုပ်လိုက်၊ စားပွဲအံ့ဆွဲတွေ ဗီရိုတွေ တစ်အိမ်လုံး ရှိသမျှ ဟိုဟာဆွဲ ဒီဟာဖွင့် လုပ်လိုက်၊ မွှေနှောက်ရှုပ်ဖွလိုက်၊ စားပွဲအောက် ကုလားထိုင်အောက် ကုန်းကွရှာဖွေလိုက်နှင့် ပျာယာခတ်နေပါသည်။

သူ့ပစ္စည်းတွေသာမက သူများပစ္စည်းတွေပါ လှန်လှောမွှေနှောက်နေတာမို့ပုလဲသီက နောက်ကြောင်းမအေးသလို မီးဖိုခန်းပေါက်ဝဆီ ပြေးပြေးလာကြည့်ရင်း.....

“ အောက်ထပ်မှာကော.....ဟဲ့ ”

“ ဘာမှမရှိဘူး အောက်ထပ်မှာ ”

“ ခဏတဖြုတ် အထားမှားပြီး ဧ ရွှေ ထားတာရော ”

“ ဘယ်သူမှ မရွှေ့ဘူး၊ အထားမှားစရာလည်း မရှိဘူး ”

“ စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ မိကူရယ်၊ နင့်မျက်နှာကြီးက လည်း ”

“ မနက်က အပြင်မထွက်ခင် ဒီစင်မှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းက မွန်းလွဲပိုင်းမှာ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာကို စိတ်မပူဘဲ ငါက ဘာလုပ်နေရမှာလဲ ”

“ ပျောက်မယ် မထင်ပါဘူးဟာ၊ ဟော .....အောက်ကသော့ဖွင့်သံ၊ မိစိမ်း လာပြီ ”

ချိုးလေးကူသည် သူကအရင်ဦးအောင် အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းသွားလိုက်ကာ.....

“ မိစိမ်း..... မိစိမ်း ”

“ ဘာလဲ ”

“ နင် ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှာနော် ”

“ အေးလေ ”

“ ငါ့ ..... ငါ့ သီးစစ်စစ် စာရွက်ထပ်ကြီးရော ”

“ ဘယ်ဟာလဲ ”

“ အပေါ်က စာအုပ်စင်ပေါ်မှာလေ၊ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အဝါ ထဲ ထည့်ထားတာ ”

“ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အဝါ ! ! ”

“ အေး ”

“ ရောင်းလိုက်ပြီလေ ”

“ ဘာ ”

ချိုးလေးကူသည် မျက်လုံးလေးပြူးကာ ဘုတ်ခနဲခြေပစ်လက်ပစ်ပင် ထိုင်ကျ သွားရပါသည်။

“ နင် ..... နောက်မနေနဲ့နော် မိစိမ်း ”

“ ဟဲ့ .... နောက်စရာလား၊ အားအားယားယား၊ ခုပဲဈေးကပြန်လာတာ မောရတဲ့ကြားထဲ၊ နင့်ကိုနောက်မလား ”

“ နင် ဘာလုပ်လိုက်တယ် ”

“ သတင်းစာတွေ ဝယ်တယ်၊ ဗလာစာအုပ်တွေဝယ်တယ်ကို ရောင်းလိုက်ပြီ ”

“ ဟင်..... နင် ....နင် .....ဘာလို့ရောင်းလိုက်တာ လဲ ”

“ ဒီနေ့ သတင်းစာ ဂျာနယ်တွေ ရေဘူးလွတ်တွေ အစုတ်တွေ ရောင်းတယ်လေ၊ ဒီနေ့ရောင်းမှာ နင်တို့လည်းသိသားပဲ၊ နင်တို့တောင် ငါ့ကို မှာသွား အပ်သွားသေးတာ၊ နင်နော် မိကျ၊ နင် ငါ့ကိုလာစားနေတာ မဟုတ်လား ”

“ ဘာလို့ စားရမှာလဲ ငါက ”

“ ဘာလို့ စားရမှာလဲ ငါက ”

“ ငါ့ကိုမနောက်နဲ့နော် ပြောပြီး နင်က လာနောက်နေတာ မဟုတ်လား ”

“ ဘာလို့ နောက်ရမှာလဲ၊ ငါက ဘာလို့ နောက်ရမှာလဲ၊ အဲဒါ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ငါ့ရဲ့ သီးစစ်စစ် စာမူကြမ်း ”

“ အာ..... သီးစစ်စစ်တွေ ဘာတွေ ငါမသိဘူး၊ ငါသိတာက နင် မနက်က အပြင်သွားခါနီး နေ့လယ် စက္ကူသည်လာရင် နင့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အဝါထုပ်ကို ရောင်းလိုက်ဆို ”

“ ဘယ်ကလာ၊ ငါရောင်းခိုင်းတာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အစိမ်းထုပ် ”

“ လုံးဝမဟုတ်ဘူးနော်၊ နင်ပြောတာကြွပ်ကြွပ်အိတ်အဝါထုပ်ကို ထည့်ရောင်းလိုက်တဲ့ ”

“ မဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောတာ ငါအသိဆုံးပေါ့၊ ငါက အစိမ်းထုပ်ကိုရောင်းလိုက်၊ အဝါထုပ်ကို လုံးဝမရောင်းနဲ့လို့ သေချာမှာတာ ”

“ မဟုတ်ဘူး၊ နင်ပြောတာမှားတာ ”

“ ငါ မှန်တယ်၊ ငါက ငါ့ပစ္စည်း ငါသိတာ၊ မှားပြောပျံ့မလား ”

“ နင့်စိတ်က အဝါထုပ်ဟာ သီးစစ်စစ်ထုပ်လို့ အမှန်သိပေမယ့် ပါးစပ်ဆိုတာက တလွဲထွက်တတ်တာပဲ၊ နင်ပြောတာက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်

အဝါထုပ်ကိုရောင်း.....”

“ အဝါထုပ်ကို မရောင်းနဲ့လို့ပြောတာ ”

“ မရောင်းတာကို မှာနေစရာလား၊ ရောင်းမှာကိုပဲ နင်မှာတာ ”

“ ငါက မှားရောင်းမိမှာစိုးလို့ကိုထည့်မှာတာ ”

“ အာ .... မသိတော့ဘူးဟာ ”

နှစ်ယောက်သား ကုန်းအော်ငြင်းခုန်နေကြသည်မှာ ကျွတ်ကျွတ်ကို ညံ့နေကာ ငြင်းခုန်ရင်းပဲ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဟင်းချက်နေတဲ့ ပုလဲသီသည် နားတွေအူနောက်လာကာ .....

“ ဟာ... တော်ကြတော့ဟာ၊ နင်တို့ကလည်း တစ်ခါတည်း ”

“ ဒီမှာ ငါ့သီးစစ်စစ်တွေကို ”

“ သူ့ကိုယ်တိုင် ရောင်းခိုင်းတာ ”

“ ဘာရောင်းခိုင်းတာလဲ၊ နင် နားကြားလွဲရင်တောင် ရောင်းခါနီး နည်းနည်းပါးပါးတောင် လှန်လှောမကြည့်ဘူးလား၊ ဒီစာတွေ မမြင်ဘူးလား ”

“ မြင်ပေမယ့် မသုံးရတော့တဲ့ အကြမ်းတွေပဲ ထင်တာပေါ့၊ နင်ကရောင်းဆိုတော့ ”

“ ဟဲ့ ... တော်ကြပါ ဆိုနေမှ၊ နားညည်းလိုက်တာဟာ၊ ကဲ.... ရောင်းပြီးသွားပြီ၊ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ မေ့ပစ်လိုက်တော့ မိကူရာ ”

“ ဘာ ”

ချိုးလေးကူက မျက်လုံးကြီးပြူးလာကာ တအားကုန် အော်တော့မလို ဟန်မူရာပေါက်လာလျှင်.....

“ နင် ကွန်ပျူတာရိုက်ထားတာတွေလေ၊ နင် ပရဖ်ဖတ်ဖို့ ထုတ်ထားတဲ့ ”

အကြမ်း မဟုတ်လား၊ ဘာတွေ ဒီလောက်အသည်းအသန် ဖြစ်နေလဲ၊ ကွန်ပျူတာထဲကနေ နောက်တစ်စုံ ထပ်ထုပ်လိုက်ပေါ့၊ နင်တို့ဌာနက ကွန်ပျူတာထဲမှာပဲဟာ၊ စက္ကူဖိုးပဲ ထပ်ကုန်ရမှာပဲဟာ၊ ဖြေရှင်းလို့ရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို သူငယ်ချင်းချင်း ဒီလောက် အော်ဟစ်နေကြစရာလားဟာ၊ ဘယ်သူ မှားမှား မှားပစေ၊ မှားရောင်းမိတာကိုမေ့ပြီး ဖြေရှင်းလို့ရတဲ့ နည်းလမ်းကိုပဲလုပ်လိုက်တော့ ”

ပုလဲသီဟာ လေးယောက်ထဲမှာ လူကြီးဆန်ဆန်လေးဖြစ်ကာ အားလုံးပေါ် သဘောကောင်း အနွံအတာခံတတ်သူ။ အိမ်အလုပ် လုပ်စရာရှိလျှင်လည်း သူချည်းခိုင်ခံတာဝန်ယူသူသာ။ ကျန်တဲ့သုံးယောက် ငြင်းခုန်ရန်ဖြစ်ကြရင်လည်း သူသာလျှင် ခိုင်ခံဖျန်ဖြေသူ။

“ မရဘူး ”

ချိုးလေးကူသည် တအားစိတ်ရှုပ်လာ၍ သံပြတ်နှင့် “ မရဘူး ” တစ်ခွန်းသာ ကုန်းအော်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ဒလဟောကျလာကာ အသံပါ တဆက်ဆက်ထွက်လာပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ အေးပါ မိကူရယ်၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ ”

“ ငါက ပိုညစ်တာ၊ ငါဘယ်လိုပြန်လုပ်ရမှာလဲ၊ တချို့အပိုင်းတွေက အကြမ်းမှတ်ထားတဲ့ အတိုအစတွေ ရှာရင်ထွက်ကောင်းထွက်လာနိုင်ပေမယ့် ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စတွေ၊ စာချောတောင် မစီရသေးတဲ့အချက်အလက်တွေပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်ပေးပြီး အပင်ပန်းခံပြီးရေးရင် ရတော့ရနိုင်သေးတယ် ပြောရမှာ၊ အများစုက လုံးဝပြန်မရနိုင်တော့ဘူး၊ ငါ ဟိုးအစက ပြန်စရတော့မှာ၊ အကုန်အစက ပြန်လုပ်ရတော့မှာ ”

ချိုးလေးကူက တရှိုက်ရှိုက်နှင့် မတိတ်နိုင်အောင် ငိုကြွေးနေပါသည်။ တကယ်ဒုက္ခ ရောက်ပြီမို့ အလုံးကြီး ဆို့သလို မောပြီး နင်နေပါတော့သည်။

“ သွားပါပြီ.....သွားပါပြီ ”

ဝင်းမြစိမ်းသည် သူကရောင်းပစ်လိုက်မိသူမို့ သူ့တာဝန်မကင်းသလို ဖြစ်ကာ သူပါရောရောင် မျက်ရည်တွေပဲလာ ပါသည်။ တကယ်တော့ သူ့မှာ အားရက်ကလေး အိမ်ရှင်းကာ အစုတ်ပလုတ်တွေ ချရောင်းပစ် ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ တာဝန်ကိုယူတာ။ အဲဒီ လိုရောင်းတဲ့နေ့ကျ ရတဲ့ပိုက်ဆံလေး နှစ်ထောင်လောက်ကို ညကျ လေးယောက်သား လက်ဖက်သုပ်တို့ ဘာတို့ တိုလီထွာလီဝယ်စားပစ်ကြတာပင်။

တာဝန်ယူ ရောင်းပေးတဲ့သူက ဟိုလူ့ အစုတ်၊ ဒီလူ့အစုတ် အကုန်လိုက်ရှင်းပြီး ပင်လည်းပင်ပန်းရပါသေးရဲ့။ ခုလို မှားယွင်းသွားတော့ (ကိုယ်ကမှားတာ မဟုတ်ဘဲ၊ မိကူပါးစပ်က လွဲပြောတာလို့ ဘယ်လိုထင်ထင်) ကိုယ့်မှာ အပြစ်မကင်းသလိုတော့ ဖြစ်ရပြီ။

“ မိစိမ်း ..... နင်ဘယ်သူ့ဆီ ရောင်းတာလဲ၊ ဟိုအသားမည်းမည်း ဦးလေးကြီးလား ”

လမ်းထဲလာနေကျသတင်းစာစက္ကူသည်တွေထဲက ကိုယ်မြင်နေကြားနေ မျက်မှန်းတန်းနေတဲ့သူတွေ ရှိတာမို့ ပုလဲသီက မေးကြည့်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလူလမ်းထဲပြန်လာတဲ့အခါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်လို့ ရတာ ပေါ့။

“ မဟုတ်ဘူး၊ ချာတိတ်ကလေး ”

“ ဘယ်ချာတိတ်ကလေးလဲ ”

“ ဆယ့်ခြောက် ဆယ့်ခုနစ်ပဲ ရှိသေးမယ်လေဟာ၊ နင်တို့ မြင်ဖူး၊ မမြင်ဖူးတော့ ငါလည်းမသိဘူး၊ ဒီကောင်လေးက လမ်းထဲလာတတ်တာ မကြာသေးဘူး၊ အသားမည်းမည်း ဦးလေးကြီးက အလေးခိုးလွန်းလို့ ငါက ဒီကောင်လေးကို ခေါ်ရောင်းကြည့်တာ၊ ရုပ်ကလေးက ခပ်ရိုးရိုးလေးမို့လို့၊ တပြုံးပြုံးနဲ့ စကားပြောလည်း သွက်တယ်၊ ဟိုဦးလေးကြီးလောက်

အလေးမခိုးဘူးဟ ”

“ ဪ... အသားဖြူဖြူ ခေါင်းတုံးဆံပင်ပေါက်လေးနဲ့လား”

“ အေး ”

“ မျက်နှာလေးက အလကားနေရင်း ပြုံးနေတာ ”

“ အေး ..... နင် သိလားမိသီ ”

“ အေး ..... အဲဒါ ဟိုဘက်လမ်းထိပ်က အသုပ်ရောင်းတဲ့ အဒေါ်ကြီးသားလေ ”

“ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့ အဲဒီ အဒေါ်ကြီး ခင်တယ်လေ၊ တစ်ရက်သူ့ဆိုင်မှာ အသုပ်ဝယ်နေတုန်း သူ့သားရောက်လာလို့ မိတ်ဆက်ပေးသေးတယ်၊ သတင်းစာအဟောင်း ရောင်းစရာရှိရင် သူ့သားဆီရောင်းပါလို့တောင် ပြောသေးတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ကောင်လေးကို လမ်းထဲလာတာ နှစ်ခါလောက်တွေ့ဖူးတယ် ”

“ အေး ..... အဲဒါပဲ၊ ဖြူဖြူ ခေါင်းတုံးပြန်ပေါက်လေးနဲ့ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းချိုချိုလေးပဲ မိသီ ”

“ ဒါဆိုရင် ပြန်ရနိုင်စရာ လမ်းစရှိတယ် မိကူ၊ နင်စိတ်မညစ်နဲ့ တော့၊ အသုပ်သည် အဒေါ်ကြီးကတဆင့် သူ့သားဆီမေးပြီး လိုက်လို့ရတာ ပေါ့ ”

“ ဟာ .... အဲဒါဆိုရင် အခုချက်ချင်း လိုက်မှဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာ သူကအိမ်မှာမထားဘဲ ဒိုင်ကိုမြန်မြန်သွားရောင်းလိုက်ရင် ရောင်းလိုက်မှာ၊ များသောအားဖြင့်က နေ့ချင်းပဲ သွားရောင်းပစ်ကြတာဟ၊ အခုလိုက်ရအောင် မိသီ ”

“ ငါ .... ငါက ဟင်းချက်နေတုန်းကြီး ”

“ အာ ... ဟင်းက အရေးမကြီးပါဘူးဟာ၊ ငါ့သီးစစ်စစ် စာရွက်တွေက အရမ်းအဖိုးတန်တယ်၊ တော်ကြာစက္ကူပြန်ကြိုမယ့်ဆီတို့ ဘာတို့ ချက်ချင်း လက်လွှဲပစ်လိုက်ရင်ပြန်မရတော့ဘဲနေမယ်၊ လာ .... အခုသွားမယ် ”

“ အေး .... အေး .....ပြီးရော ”

ပုလဲသီသည် ချက်လက်စဟင်းကို ဝင်းမြစ်မ်းနှင့် ထားရစ်ခဲ့ပြီး ချိုးလေးကူနှင့် နှစ်ယောက်သား ကမန်းကတန်းအိမ်ကထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ အသုပ်ဆိုင်က ဟိုဘက်က လမ်းထိပ်တင် ဖြစ်သည်။ အသုပ်ကြိုက်လှပြီး အသုပ်သည်နှင့် မိတ်ဆွေအဖြစ် ခင်မင်နေတဲ့ ပုလဲသီကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မလိုပင်။

အသုပ်သည် အဒေါ်ကြီးက ချိုးလေးကူရဲ့ အငိုမျက်နှာကိုမြင်ကာ သူပါစိတ်တွေလှုပ်ရှားလျက်.....

“ လိပ်စာက အိမ်နံပါတ် (..)၊ သရဖီလမ်းထဲမှာ၊ ဒီကနေဆိုရင် ဟိုးအနောက်ဘက် မီးရထားလမ်းဘက် ဆင်းချသွားရတာ လေ၊ မဝေးလှပေမယ့် လမ်းလျှောက်ရင်မနီးဘူး၊ ဆိုက်ကားငှားသွားလိုက်၊ ဆိုက်ကားနဲ့သွား၊ အိမ်မှာ ဒီအချိန်ဆိုရင် ပြုံးချို့ ရှိဦးမှာ၊ ညကျမှ သူကျူရှင်သွားရမှာ ”

“ ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ် ”

“ သူ့ဒိုင်ကို သွားရောင်းပစ်ပြီဆိုလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒိုင်အိမ်ကလည်း အဒေါ်တို့ နားတင်ရယ်ပါ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိတယ်လေ၊ အဲဒါကို ကျော်သွားရင်သိပ်မသွားရဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်သားဆီ မရှိတော့ရင်တောင် ဒိုင်နားမှာရှိမှာပဲ၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ပြန်ရမှာပါ ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ”

ချိုးလေးကူနှင့် ပုလဲသီသည် အဲဒီ နားတင်ရှိတဲ့ဆိုက်ကားဂိတ်မှ

ဆိုက်ကားတစ်စီး ငှားကာ အဒေါ်ကြီးပြောတဲ့ လိပ်စာဆီ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့ရဲ့ရပ်ကွက်ဟာ ထိုမြို့နယ်ရဲ့ မျက်နှာစာ ဘက်မှာဖြစ်ပြီး ကန်ထရိုက်တိုက်တွေများတဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း တစ်မြို့နယ်ထဲကျသော အတွင်းဘက်ရပ်ကွက်ကျတော့ အတော်ကလေး မဖွံ့ဖြိုးသေးဘဲရှိသည်။

ကန်ထရိုက်တိုက်တို့ ဘာတို့နည်းပြီး အိမ်ကုပ်ကလေးတွေနှင့် လက်လုပ်လက်စား များတဲ့ ရပ်ကွက်ဖြစ်သွားသည်။ မြို့နယ်တစ်ခုတည်း၊ ရပ်ကွက်ချင်းခြားကာ အလယ်မှာဈေး ရှိသည်။ ဟိုးနောက်ဘက်ထဲ ရောက်လေ ရထားလမ်း၊ ရထားဘူတာရုံတို့နှင့် တောကလေးနှင့်တူလေ။

ဆိုက်ကားဆရာကိုယ်တိုင်က ထိုရပ်ကွက်မှာပဲနေသူဖြစ်၍ အသုပ်သည် အဒေါ်ကြီးတို့အိမ်ကို ရှောရှောရှရှ ရောက်လာပါသည်။

“ မောင်ပြုံးချို.....မောင်ပြုံးချို ”

မွဲတဲတဲ အိမ်ကုပ်ကလေးတစ်ခုရှေ့ရပ်ကာ မောင်ပြုံးချိုကို ခေါ်ရသည်။ အတော်ခေါ်ယူမှ အိပ်နေဟန်ရှိတဲ့ ချာတိတ်ကလေးက နိုးပြီး အိမ်ထဲက ထွက်လာပါသည်။ ကောင်လေးက ပုလဲသီကိုလည်း သိပ်မမှတ်မိလှဘဲ ဇေဇေဝါဖြစ်နေသည်။

“ မောင်ပြုံးချို ..... အစ်မတို့က (၁) ရပ်ကွက်ထဲကပါ။ မင်းအမေနဲ့ ခင်တယ်၊ တစ်ခါတင်မိတ်ဆက်ပေးဖူးတယ်လေ၊ သတင်းစာအဟောင်း ရောင်းချင်ရင် မင်းဆီရောင်းပါလို့ အဒေါ်က ပြောဖူးတာ ”

“ ဪ ”

“ ဒီနေ့ အစ်မတို့လမ်းထဲ မောင်ပြုံးချိုလာသွားသေးတယ် မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ အစ်မတို့တိုက်ကိုလည်းဝင်တယ်၊ အစ်မတို့ အခန်းက သတင်းစာတွေ စာရွက်ဟောင်းတွေ ခေါ်ရောင်းလိုက်သေးတယ် ”

“ ဪ...သိပြီ..... သိပြီ၊ တိုက်အဝါကြီးမဟုတ်လား၊ အစ်မတစ်ယောက်ခေါ်ရောင်းတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ ဘာမှားလို့လဲ ”

“ အစ်မသူငယ်ချင်းက အရေးကြီးတဲ့ စက္ကူတစ်ထုပ်ကို အဟောင်းတွေမှတ်ပြီး မှားရောင်းလိုက်မိလို့ပါ ”

“ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့စာရွက်တွေလို့ သိသိချင်း ကမန်းကတန်း ထ လိုက်လာကြတာ၊ မောင်ပြုံးချိုဆီရိုသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အစ်မတို့ပြန်ဝယ်ပါ့မယ် ”

“ ကျွန်တော်ဆီ မရှိတော့ဘူးဗျ ”

“ ဟင် ”

ချိုးလေးကူသည် ရင်ဘတ်လေးဖိကာ ဟိုက်ကနဲဖြစ်သွားရပြန်ပါသည်။ စိတ်အေးတော့မည် ကြိမှ မအေးရပြန်။ နှလုံးရောဂါတောင် ရတော့မည်ထင်သည်။ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ရသည်မှာမောတောင်လာသည်။

“ ကျွန်တော် ဒိုင်ကိုသွင်းလိုက်ပြီ ”

“ အဲ... အဲဒိုင်ကိုလိုက်ပို့ပါ၊ ဒိုင်ကမဝေးဘူးဆို၊ အရေးကြီးလို့ပါ မောင်လေးရယ်၊ မုန့်ဖိုးပေးပါ့မယ်၊ လိုက်ပြပေးပါနော် ”

“ မုန့်ဖိုးပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ အစ်မရယ်၊ ဒီနားပါ၊ လာလေ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပြပါ့မယ် ”

မောင်ပြုံးချို ရှေ့က ဦးဆောင်သွားရာ နောက်သို့ ချိုးလေးကူနှင့်

ပုလဲသီတို့ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းက မြေလမ်းကြမ်းကြမ်း၊
အနည်းငယ် ကွေ့ကာချိုးကာ လျှောက်လိုက်ပြီးသော်.....

“ ဗျို့.....ဦးကုလား ”

“ ဝေး ”

“ နေ့လယ်က ကျွန်တော် လာသွင်းတဲ့ စက္ကူပုံ ခဏပြပါဗျာ၊
အရေးကြီးတာပါသွားလို့တဲ့ ပြန်ရှာကြည့်ချင်လို့ပါ ”

“ ရှာကြည့်လေ၊ အဲဒီ ရှေ့ဘက်ထောင့်က အပုံပဲ၊ ငါသိမ်းတောင်
အသိမ်းရသေးဘူး၊ အဲဒါမင်းဆီကဟာတွေချည်းပဲ ”

ဆေးပေါ့လိပ်တို့နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို နံရံမှီဖတ်ရင်း ဇိမ်ရှိုနေပုံရတဲ့
ကိုကုလားက ပြုံးချိုရဲ့ ပစ္စည်းပုံကို မေးငေါ့ပြပါသည်။ စုံစီနဖာ တိုလီမုတ်စတွေ
ရှုပ်ပွတွေနေတဲ့ တဲခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေး အပေါက်ဝက “ ပြုံးချိုရဲ့ အပုံ ” ဆိုတဲ့
အပုံကြီးကို ချိုးလေးကူနှင့် ပုလဲသီ မွေနှောက်ရှာဖွေရပါတော့သည်။

ဖုန်တွေ ကြေးတွေကို စိတ်ထဲမထည့်နိုင်အား၊ သတင်းစာ ဂျာနယ်တွေကို
တွန်းဖယ်ကာ လျှောက်လွှာစာရွက်ထပ်ဆိုရင် ဆွဲလွဲဖြယ်ပြီး မူးနောက်အောင်
ရှာရပါသည်။ အဲဒီ နားက အပုံတင် အားမရ၊ နောက်နားက တစ်ပုံကိုပါ
ကျော်ခွကာပယ်ပယ်နယ်နယ် လှန်လှောရှာနေကြတဲ့ အပျိုမလေး နှစ်ယောက်ကို
ကိုကုလားက ကိုင်းကျိုးမျက်မှန်ပေါ်မှကျော်ကာ အံ့အားတသင့်
ကြည့်ငေးနေပြီးမှ.....

“ ဘာကိုလိုချင်ကြတာလဲ ”

“ ဒီနေ့ ကျွန်မတို့အိမ်က ပြုံးချိုဝယ်သွားတဲ့ စက္ကူဟောင်းထဲမှာ
အရေးကြီးတဲ့ စက္ကူတွေ စာရွက်တွေ ပါသွားလို့ပါ ”

“ ဪ..... သေချာ စစ်ကြည့်ပြီးမှ မရောင်းပဲကိုး ”

“ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ကျွန်မက မရှိဘူး၊ ပိုင်ရှင်က ကျွန်မ၊ ရောင်းတာကတစ်ယောက်၊ မသိဘဲမှားရောင်းလိုက်တာ ”

ချွေးသံတရွဲရွဲတွင် ကြေးတွေ ဖုန်တွေမဲသဲလာပြီ ဖြစ်တဲ့ ချိုးလေးကူက စိတ်လည်းပူ မောလည်းမော၊ ဇောသုံးတန်ကပ်ကာ ဟောဟဲဆိုက်နေတဲ့ကြားက အပြစ်တင်စကားကို ကြားရလျှင် လုံးဝသည်းမခံနိုင်ကာ ခပ်ကပ်ကပ်ဖြေရှင်းပစ်လိုက်ပါသည်။

“ စာရွက်က ခပ်ဖြူဖြူတွေ ဦးလေး.....၊ မတွေ့တော့ဘူး၊ ဦးလေး တခြားကို ပြန်များရောင်းလိုက်ပြီလား ”

“ ဘာမှမရောင်းရသေးဘူး ”

“ ကျွန်မ မတွေ့တော့ဘူး ”

“ ညည်းဟာက ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေတုံး ”

“ စာရွက်ဖြူဖြူမှာ တစ်ဖက်က ကွန်ပျူတာရိုက်ထားတာရှင့်၊ ကျောဖက်က အလွတ်တွေ ”

“ ဪ ..... စာရွက်ဖြူ အထပ်ခပ်ထူထူ၊ ဟောဒီလောက်ရှိမယ် ”

ကိုကုလားက လက်ညှိုးလက်မနှင့် တိုင်းပြသည်။

“ ဟုတ်တယ် ..... ဟုတ်တယ် ”

“ စာမျက်နှာ သုံးရာလောက် ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ် ”

“ စာမျက်နှာ နှစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ရှိတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ စာတမ်းရေးထားတာပါ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရ ပေးရ ပြန်ဝယ်ပါ့မယ်၊ ဦးလေး ရောင်းလိုက်တဲ့နေရာကို ညွှန်ပါ ”

“ ဟိုစာရွက်တစ်ထပ် ထင်တာပဲ၊ အဲဒါ ဟုတ်ရင်တော့ ဒီနားက

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ၊ ဟောဟိုမယ်၊ ဟိုကျောင်းဝင်းထဲဝင်သွား၊ အထဲမှာ ဦးသောဘိတဇရပ်လို့မေးလိုက်၊ အဲဒီ ကိုသွားလိုက်၊ နေ့လယ်က အဲဒီ ကလူတစ်ယောက် အဲဒီ စက္ကူတစ်ထပ်ကို ဝယ်သွားတယ်”

“ ရှင် ....၊ သူက ဘာလို့ ဒီစက္ကူထပ်ကိုမှ ဝယ်သွားရတာ လဲ ”

“ တစ်ဖက်လွှတ်တွေ ဆိုတော့ သူသုံးချင်တာ သုံးဖို့နေမှာပေါ့၊ အဲဒါတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ တစ်ဖက်မှာမြောင်၊ တစ်ဖက်မှာ အင်္ဂလိပ်လိုတွေ ရေးထားတာ”

“ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲရှင်၊ လာ..... မိသီ သွားရအောင် ”

ချိုးလေးကူသည် ကိုကုလားရော၊ ပြုံးချိုရော သတိလည်းမရတော့၊ နှုတ်လည်းမဆက်မိ။ ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ် စိတ်စောကာ မိသီလက်ကိုဆွဲ၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သပ်သုတ်သုတ်ပြေးလေသည်။ ကျောင်းပေါက်ဝမှာတင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ .....

“ ဦးသောဘိတရဲ့ ဇရပ်ကဘယ်ဟာလဲ ကလေး ”

“ ဟိုဟာ ”

ကလေးညွှန်ပြရာသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာသော ချိုးလေးကူတို့ နှစ်ယောက်သားသည် ကျောင်းဇရပ်နံဘေး အဖီလေးအောက်နား၌ မီးဖိုကာ အိုးတည်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတဲ့ လူခပ်သန့်သန့်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြပါသည်။ လှမ်းမြင်လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ထိုသူလုပ်နေသည်မှာ စာရွက်ဖြူ တစ်ရွက်ကို အရှည်လိုက်လိမ်ကာလိမ်ကာ မီးသေချာမစွဲမတောက်သေးသော ထင်းမီးဖိုထဲ မီးစာအဖြစ် မီးထည့်မွှေးလိုက်တာပင်။

“ အင် ”

ချိုးလေးကူသည် အဝေးက မြင်ရသည့် စက္ကူဖြူတစ်ရွက် ဖြစ်ရုံနှင့်

အဲဒါသူ့သီးစစ်စစ် စာရွက်ပဲဆိုတာ အလိုလိုကိုသိနေပါသည်။ သူ့အပန်းတကြီး အပတ်တကုတ် ကြိုးစားပမ်းစား ပြုစုရေးသားထားတဲ့ သီးစစ်စစ်တစ်ရွက်ကို မီးမွှေးဖို့ လောက်စာအဖြစ် သုံးပစ်နေတဲ့ လူ့အန္တရာယ်ကို ဒေါသတွေမွန်သီးဆို့နှင့်သွားပြီးလျှင်.....

“ ဒီမှာ .... ဒီမှာ .... ဒီမှာ ”

နိုးကြားသည် မီးမွှေးနေရာမှ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်တဲ့ အသံကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ ရှင်..... ရှင် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အမလေး ..... သေပါပြီ ”

ချိုးလေးကူသည် ရင်ဘတ်ကို ရိုက်ကာ ထုကာ ဒေါသတကြီး ပမ်းနည်းပက်လက် အော်ဟစ်လိုက်ပြီးလျှင် ထင်းချောင်းတွေအကြား မီးစွဲတောက်လောင်နေသော စက္ကူဖြူအလိမ် အရှည်လေးကို ဆွဲထုတ်ယူကာ မြေကြီးမှာ ရိုက်ပုတ်ငြိမ်းသတ်သတ်။ ခြေထောက်နဲ့ နင်းဖိလိုက်ရင် မီးသေသွားမှာ သေချာပေမယ့် ကိုယ်ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ထားတဲ့ ပညာရပ်စာရွက်စာတမ်းမို့ မိန်းကလေးပီပီ ခြေနှင့် မနင်းရက် မနင်းဝံ့ဖြစ်ကာ မြေကြီးမှာသာ ပုတ်ပုတ်ပြီး ငြိမ်းနေရင်းက ဘေးမှာတွေ့တဲ့ ထင်းချောင်းတစ်ခုနှင့် ကောက်ပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်မှ စက္ကူက မီးတောက်က ငြိမ်းသွားပါသည်။

မီးကြာကြာစွဲအောင် စက္ကူကို ခပ်ကျစ်ကျစ် လိမ်ကျစ်ထားတာမို့ တစ်ဝက်တစ်ပိုင်းလောက် မီးလောင်ပြီး ငြိမ်းသွားတဲ့ စက္ကူအလိမ်ကလေးကို ခပ်မြန်မြန်ဖြေပြီး ဖြန့်လိုက်ပါသည်။

“အမလေး ..... သေပါပြီ၊ မိသီရေ .... ငါ့ဟာတွေ ကုန်ပါပြီ ”

ပါးစပ်ကလည်းအော်၊ ငိုလည်းချလိုက်ချင်၊ ဒေါသတွေလည်းထွက်။ ချိုးလေးကူသည် ပြန့်သွားတဲ့ စာရွက်ကို မီးမွှေးနေသူရှေ့ စာရွက်သံ တဖြန်းဖြန်းထွက်အောင် လက်တစ်ဖက်နှင့်ခါ တစ်ဖက်နှင့်ရိုက်ကာ....

“ ဒီမှာ...၊ ရှင် ဒီလောက်တောင် ပိုးစိုးပက်စက် လုပ်ရက်ရလား ဟင်၊ ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ ပညာရပ်စာပေတွေရေးထားတဲ့ စက္ကူဖြူဖြူကလေးကိုများ လောင်စာလုပ်ဖို့ သုံးရက်တယ်၊ ဟင် ... ရှင် ဘယ်လိုလူစားလဲ ”

နိုးကြားက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ မရပ်လို့ မဖြစ်။ သူက မီးမွှေးနေတာမို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ပုံစံလေးနှင့်။ အမျိုးသမီးက မတ်တပ်မို့ သူ့မှာ အပေါ်ကအော်ဟစ်နေတာကို အောက်ကမော့ပြီး နာခံရသလို ဖြစ်နေပြီ။

“ ဒီမှာကြည့်စမ်းပါ။ ဒါဘာစာတွေလည်းဆိုတာ ရှင်နားလည်ရဲ့လား၊ အမလေးနော်၊ မကြုံဖူးပါဘူးရှင်၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ”

နိုးကြားသည် ထိုအမျိုးသမီးလက်ထဲကိုင်ပြီး တဆတ်ဆတ် တပြန်းပြန်း ယမ်းခါနေတဲ့ စာရွက်ကို ဘာမပြော ညာမပြော ဖျက်ခနဲ ပြန်ဆွဲလုယူလိုက်ပါသည်။

“ ဟယ် ”

ချိုးလေးကူနှုတ်ဖျားမှ “ ဟယ် ” ခနဲသာ ထွက်နိုင်လိုက်ပြီး ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်း ထွက်လာတဲ့ နီမြန်းသော မျက်နှာသည် နိုးကြားထံ ရှေ့တိုးနီးကပ် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကာ.....

“ ကျွန်မစာရွက် ပြန်ပေးပါ ”

“ ဘာမင်းစာရွက်လဲ၊ မင်းစာရွက် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့စာရွက် ”

“ ဘာ....၊ ဘာ.....”

“ ငါမီးမွှေး နေတာ၊ ငါ့မှာရှိလို့ ငါမွှေးနိုင်တာပေါ့၊ ဒါ.....ငါ့စာရွက် ”

“ အမယ်လေး.....အမယ်လေး၊ သူ့ခိုးကလူဟစ်လို့၊ ဒီမယ် ဒါ ကျွန်မစာရွက်၊ ရှင့်ဆီရောက်နေပေမယ့် ကျွန်မစာရွက် ”

“ လာရှုပ်မနေစမ်းနဲ့ကွာ၊ ငါ့ဆီရောက်နေတယ်ဆိုကတည်းက ငါ့စာရွက်ပေါ့ ”

“ ရှင် ဒါဘယ်ကရလဲ၊ သတင်းစာ စက္ကူခိုင်က မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်လေ ”

“ အဲဒါကျွန်မစာရွက်ပေါ့ ”

“ ကျွတ်.....တစ်လုံးတည်းနဲ့ကပ်ရှုပ်နေပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်မှ စိတ်နဲ့ လူနဲ့ ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ အသံက စာစာ စာစာနဲ့ ရုပ်ကြီးက

ဘီလူးမကင်းကိုက်တဲ့ရုပ်နဲ့ ”

“ ဘာ ”

“ ကြောက်စရာကြီး လာခြောက်နေပြန်ပြီ ”

“ ရှင် ... ရှင် ”

ချိုးလေးကူသည် ဒေါသတွေ သီးနှင်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားကာနှင့် ပေါင်း၍ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် ထူပူပြီးဆိုနေပါသည်။

“ ကျုပ်စာရွက်မို့လို့ မီးစာလုပ်တာ၊ မင်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊

သူများမီးရှို့နေတဲ့ စာရွက်ကို လုယူပြီး သူကပဲ ရန်တွေ့နေသေးတယ်၊ ကျွတ် ”

“ ဟင်.... ရှင်၊ ရှင် မီးရှို့နေတဲ့ စာရွက်ဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့

စာရွက်လဲဆိုတာ ရှင်.... ရှင် သိရဲ့လား၊ နားလည်ရဲ့လား၊ စာကော ဖတ်တတ်လား၊

ရင်နာလိုက်တာနော်၊ ကြိုးစားပမ်းစား ရေးထားတဲ့သီးစစ်စာရွက်တွေကို

ဘာစာတွေလဲဆိုတာတောင်မှ နားမလည်နိုင်တဲ့ ဘုန်းကြီးရဲ့ ကပ္ပိယ ဆိုတော့

မီးမွှေးဖို့လောင်စာလုပ်ပစ်တယ်..... ရှင့်လုပ်ရပ်က ဘယ်လောက် နလပိန်းတုံး

ဆန်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား..... ဟင်၊ စာရွက်တစ်ရွက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို

နကန်းတစ်လုံး နားမလည်တော့ ရန်တောင်ခံတွေ့ လိုက်သေးတယ်၊

ရှင်ဘယ်နှရွက်တောင် မီးရှို့ပစ်ပြီးပြီလဲ ”

“ နှစ်ရွက် ”

“ အမလေး .... နှစ်ရွက် ”

“ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရူးနေတဲ့အတိုင်းပဲ ”

“ နှမြောရကောင်းမှန်း မသိတဲ့လူကတော့ ရူးနေတယ်ထင်တာပေါ့၊ ကဲပါ.....ရှင့်လိုဘာမှနားမလည်တဲ့ တန်ဖိုးမသိတဲ့ လူစားမျိုးကို ရှင်းပြရတာ လေကုန်ပါတယ်၊ အာပေါက်ပါတယ်၊ လိုရင်းပဲပြောမယ်၊ နေ့လယ်က ရှင်ရလာတဲ့ အဲဒီ စာရွက်အထပ် ကျွန်မ ပြန်လိုချင်တယ် ”

နိုးကြားက ဒေါသရောင်တွေ တငြီးငြီးတောက်လောင်ဝင်းပြောင်နေတဲ့ မျက်နှာလှလှကလေးကို တစ်ခဏ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒါဟာ သီးစစ်စ်(သို့မဟုတ်) ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာတမ်းတစ်ခုခုဆိုတာ သူသိပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စက္ကူဟောင်းသည်ကို ရောင်းပစ်လိုက်ပြီးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ အဟောင်းသုံး သုံးဖို့ပဲလို့နားလည်ပါသည်။

ထမင်းချက်ဖို့ မီးမွှေးမယ်လုပ်တော့ ထင်းချောင်းတွေက ရှိပေမယ့် ထင်းရူးဆီချောင်း ကမရှိ။ ထင်းက ဘယ်လိုမှ မီးမစွဲဘဲဖြစ်နေသည်။ ဒီကျောင်းလေးမှာက မီးစာသုံးဖို့ ဘာအတိုအစမှ မရှိ။ စက္ကူစုတ်တောင်မရှိ။ ဦးဇင်းရဲ့ စက္ကူတွေစာရွက်တွေလည်း ယူမသုံးရဲ။ သတင်းစာစုတ် ဂျာနယ်စုတ်လဲမရှိ။

လောင်စာ အရေးပေါ်လိုအပ်နေတာမို့ နေ့လယ်ကမှရလာတဲ့ စက္ကူတစ်ထပ်ထဲကပဲ ယူသုံးလိုက်ဖို့ ခေါင်းထဲဝင်လာတာ။ ဒါကလွဲရင် တခြားမီးရှို့စရာ လောင်စာမရှိတာမို့စက္ကူနှစ်ရွက်ယူကာ မီးမွှေးပစ်လိုက်တာပါ။ တန်ဖိုးထားတဲ့လူဘက်ကကြည့်တော့ တန်ဖိုးကြီးနေမှာဖြစ်ပေမယ့် သူ့ဘက်ကကြည့်တော့ စက္ကူဟောင်းသည်ထံက စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ စက္ကူတစ်ထပ်ပဲ။

“ ဒီ.....ဒီလိုပါရှင်၊ ကျွန်မ ပြောပါရစေ ”

ပုလဲသီက တင်းမာနေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား

လက်ကလေးတကာကာနှင့် ကြားဝင်လာပါသည်။

“ မပြောနဲ့၊ နားလည်တယ်၊

ဒီလောက်ဆွေဆွေခုန်ရလောက်အောင်တန်ဖိုးကြီးတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ စက္ကူသည်ဆီ ရောင်းစားလိုက်တာလဲ ”

“ ကျွန်မ မရှိတုန်း နောက်တစ်ယောက်က အိမ်ရှင်းရင်းက မှားရောင်းလိုက်တာ ”

“ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ဟာကြီးကို ကြုံရာပစ်ထားလို့ပေါ့ ”

“ ဒီမှာ ... ရှင် အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မစာရွက်ထပ် ပြန်ပေးပါ၊ စာမျက်နှာ နှစ်ရာ့ရှစ်ဆယ် ရှိတယ်၊ ရှင့်ဟာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ကျွန်မကို ခုပြန်ပေး ”

“ ခင်ဗျား တယ်ခက်ပါလား၊ သူ့ဟာ ငါ့ဟာ ဆိုတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ဘယ် လိုခွဲခြားနေလဲ ”

“ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကွန်ပျူတာထဲက ပရင့်ထ်အောက်ထ် လုပ်ထားတာ၊ ကျွန်မဟာ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရေးထားတဲ့ စာ ”

“ အဲဒါကို အမှန်ပဲရောင်းရောင်း၊ မှားပြီးပဲရောင်းရောင်း၊ တခြားတစ်ယောက်ကို ရောင်းလိုက်ပြီ၊ အဲဒီ အတွက် တန်ဖိုးသင့်ငွေကို ခင်ဗျားတို့ ယူထားပြီးပြီ ”

“ မှားရောင်းပါတယ်ဆိုမှ၊ ဒီမဖြစ်စလောက်ငွေလေးနဲ့ ဒီသီးစစ်ကို ရောင်းစားစရာလား၊ အရူးလား ”

“ ခင်ဗျားတို့ရောင်းလိုက်တာတစ်ဆင့်၊ ခင်ဗျားတို့ ရောင်းလိုက်တဲ့ ချာတိတ်လေးက ဒိုင်ကိုလာပြန် ရောင်းတယ်၊ နှစ်ဆင့်နော်၊ အဲဒီ ကနေပြီး ကျုပ်က သုံးချင်ရာသုံးဖို့ တစ်ဆင့် ပြန်ဝယ်လာတာ၊ သုံးဆင့်၊ ကဲ..... သုံးဆင့်ပြောင်းပြီးတဲ့ စက္ကူဟောင်းကို ကျုပ်က မီးပဲမွှေးမွှေး၊ အီးပဲကုန်းကုန်း ”

“ တောက် .... ရှင်နော် ”

“ ကျုပ်လည်းပဲ သုံးဖို့ဝယ်လာတာ ”

“ ကဲ ..ကဲ....ရှင်ဘယ်လောက်ပေးပြီးဝယ် ခဲ့လဲ၊ နှစ်ဆပေးမယ်၊

ပြန်ပေးပါ ”

နိုးကြားက ခေါင်းကို မော့လှန်ကာ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ အဟားဟား :..... နှစ်ဆတဲ့၊ ကျုပ် ဝယ်လာရတဲ့ဈေးက

ရာဂဏန်းလေးပါပဲဗျာ၊ နှစ်ဆတဲ့လား၊ တန်ဖိုးကြီးလှတဲ့ စာရွက်တွေအတွက် ခင်ဗျားပြန်ဝယ်လိုက်ရတာ မွဲများသွားပါဦးမယ် ”

“ ဆယ်ဆပေးမယ်၊ ရှင်မကပ်သတ်နဲ့၊ ရှင်မီးမွှေးဖို့အတွက်

စာရွက်စုတ်တွေ လက်ဆောင်ထပ်ပေးဦးမယ် ”

“ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ မရဘူး၊ ဆယ်ဆလည်း နည်းတယ် ”

“ ဘာ ”

“ ခင်ဗျား ဆွေ့ဆွေ့ခုန် ဆတ်ဆတ်တုန်နေလောက်အောင် ဖြစ်နေတဲ့

ဒီစာရွက်တွေအတွက် ခင်ဗျားသုံးမယ့် ငွေဟာထောင်ဂဏန်းပဲလား၊ နည်းပါတယ်ဗျာ ”

ချိုးကလေးကူက မျက်လုံးဝိုင်းလေး နှစ်ဖက်ကို မှေးစုကျဉ်းယူလိုက်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါပိုက်လိုက်လျက်.....

“ ကဲ.... ရှင် ဘယ်လောက်ယူမလဲ..... ပြော၊ နားလည်ပြီ၊ ရှင်က အခု ကျွန်မ အမှားပဲ၊ ဒီမှာ ကပွဲယ၊ ရှင် ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ၊ မြန်မြန်ပြော ”

“ မြန်မြန် မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါ အရေးကြီးတယ်၊ ကျုပ်ဘဝအတွက် ဘာလိုအပ်သလဲ၊ ဘယ်လောက်လိုအပ်သလဲဆိုတာ သေချာစဉ်းစားရဦးမယ်၊

ငွေညှစ်တယ် ပြောပြော ဘာပြောပြော၊ ပြန်ရရင် ခင်ဗျားအဖို့လည်း

တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် အကျိုးကျေးဇူးရှိတာ သေချာတယ်၊ ဒီတော့ဒါကို ပြန်ပေးရတဲ့ ကျုပ်ဟာလည်း အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားထိုက်တယ် ..... ကျုပ်လည်းပဲ ဒါကို ငွေနဲ့ ဝယ်လိုက်တာလေ၊ အလကား ကျိုးလာတာမဟုတ်ဘူး၊ အပြန်အလှန် အကျိုးပြုသင့်တယ် ”

“ ကဲ ..... ကြာပါတယ်၊ ရှင် ဘယ်လောက်လိုချင်တာလဲ မြန်မြန်ပြောပါ ကပွိယ ”

“ ကပွိယလို့ မခေါ်နဲ့၊ နာမည်ရှိတယ် ”

“ ဟုတ်လား .....ဪ ”

ချိုလေးကူက သူ့ကိုချဉ်ချဉ်နှင့် တမင်ငေါ့ပါသည်။

“ ကျုပ်နာမည် နိုးကြား ”

“ ဘယ်လို ”

“ နိုးကြား..... ခင်ဗျား နားကောင်းရဲ့လား ”

“ နားကောင်းပါတယ်၊ No - ကျား ဆိုတော့ ဘာလဲ ကြောင်လား၊ ကြွက်လား၊ ရှင်က ”

နိုးကြားက နှုတ်သီးကောင်းလျှားပါး၊ ရန်စွာလှတဲ့ အမျိုးသမီးကို ခပ်တည်တည်ပဲ စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ သနားစရာကောင်းအောင် အေးအေးချမ်းချမ်းကလေး ပြောဆိုလာပြန်တောင်းခဲ့မယ်ဆိုရင် နိုးကြားက ဒီစာရွက်ထပ်ကို အသာတကြည်ပြန်ပေးလိုက်ရုံပင်။ ကိုယ့်အတွက် တန်ဖိုးမရှိလှဘဲ သူ့အတွက်က တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူးလေ။

ကိုယ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျပ်သုံးရာလေးဟာလည်း (ကိုယ်တိုင်ကမ္ဘာပေမယ့်) ဘာမှမရှိတဲ့ မဖြစ်စလောက်ငွေပါ။ တကယ်ဆို သူက နူးနူးညွတ်ညွတ်ခေယယလေး လာပြန်တောင်းပေါ့။ နိုးကြားကလည်း “ဪ .....ပြန်ယူပါဗျာ ” လို့

ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပြန်ပေးလိုက်။ ဒီလိုဖြစ်ရမှာ။

ခုတော့ ဒီအမျိုးသမီးက လေလုံးကလည်းထွား၊ လူကိုလည်းနှိမ်၊
စွာလည်းစွာ၊ သဟောက်သဟနဲ့ ရင့်ကလည်းရင့်သေးသည်။

“ ကဲ ..... ရှင် ဒီနေ့ စဉ်းစားလို့ ပြီးမလား ”

“ ပြီးတယ် ”

“ ဒါဖြင့်ပေး၊ ကျွန်မစာရွက်တွေ၊ ရှင် လိုက်ခဲ့၊ အခု ကျွန်မမှာ
ပိုက်ဆံများများမပါဘူး၊ အိမ်ကိုလိုက်ယူ ”

“ အိမ်လိုက်ယူဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို စာရွက်အားလုံး
ပြန်ပေးနိုင်သေးဘူး ”

“ ဘာရှင် ”

“ ဒီစာရွက်အားလုံးပေါင်း စာမျက်နှာ နှစ်ရာ့ ရှစ်ဆယ်ရှိတယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ”

“ အခု မီးမွှေးတာ ရှေ့ဆုံးက Index နှစ်မျက်နှာပါ
အရေးမကြီးလောက်ပါဘူး၊ ဒီတော့ စာရွက်နှစ်ရာ ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်ရွက်အတိ
ကျန်သေးတယ် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ တစ်ဖက်လွတ်ဆိုတော့ နှစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ်ရှစ်ရွက် ရှိရမယ်
”

“ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို တစ်နေ့ကို သုံးရွက်ပြန်ပေးရင် ရက်ကိုးဆယ်ကျော်၊
သုံးလကျော်ရင် အရွက်စေ့ပြန်ရမယ် ”

“ ဘာ ”

“ မအော်နဲ့ဗျာ၊ နားအူတယ်ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေး၊

နားမလည်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားကို တစ်နေ့ သုံးရွက်ပြန်ပေးမယ်၊ ရက်ကိုးဆယ်ကျော်မှာ အားလုံးပြန်ရမယ်၊ ရက်ကိုးဆယ် ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ကျန်တဲ့စာရွက်အကုန်ပေးလိုက်မယ်ဗျာ ”

“ ရှင် ရူးနေလား ”

“ မရူးပါဘူး ”

“ အဲဒါဘာသဘောလဲ ”

“ ဘာသဘောလဲဆိုတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကို တစ်နေ့ ထမင်းနှစ်နပ်ကျွေးရမယ်၊ ညစာစားပြီးရင် သုံးရွက်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားကျုပ်ကို ထမင်းသုံးလကျွေးရမယ့် သဘောပဲ ”

“ ဘာ..... ရှင် ..... ရှင် .....ရူးနေလား၊ ကျုပ်ကောပြည့်ရဲ့လား ”

“ ပြည့်တယ်၊ ဒါ ခင်ဗျားဆီက ကျုပ်လိုချင်တဲ့ တန်ရာတန်ကြေးပဲ ”

“ တောက် ”

ချိုးလေးကူက နိုးကြားကို စူးစူးရဲရဲ စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ရင်း တောက်တစ်ချက်ပြင်းပြင်းခေါက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ ကျုပ်တို့ ဒီနားက ထမင်းဆိုင်လေးမှာ အသားဟင်း မဟုတ်တဲ့ဟင်း၊ မျှစ်ကြော်တို့၊ ပဲပြုတ်တို့၊ ပဲသီးကြော်တို့ အဲလိုဟင်းမျိုးနဲ့ ထမင်းစားရင် သုံးရာပဲကျပါတယ်။ ဈေးသိပ်သက်ပါတယ်၊ ညမနက်ဆိုတော့ ခြောက်ရာပေါ့ သူများကို ထမင်းကျွေးခိုင်းပြီး ဈေးကြီးတာကြီးတွေ မဟားဒယား မစားပါဘူး ဒီဆိုင်မှာပဲ ခင်ဗျားငွေရှင်းရုံပဲ သဘောတူလား ”

ချိုးလေးကူသည် အစားကောင်းလည်း မက်ကာပါးစပ်နဲ့ အစားလည်း မပြတ် တသွတ်သွတ်စားသောက်နေတတ်တဲ့သူမို့ သူ့နောက်ဆက်တွဲ စကားကြားလျှင် အံ့ အားတသင့်နှင့် ရင်တောင်နာချင်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

ထမင်းတပွဲ သုံးရာတဲ့။ ကြားဖူးပါဘူး။ မျှစ်ကြော်နဲ့၊ ပဲပြုတ်ကြော်နဲ့၊ ပဲသီးကြော်နဲ့
တဲ့။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

“ ခင်ဗျား စဉ်းစားချင်စဉ်းစားဦး ”

“ မစဉ်းစားဘူး၊ တစ်ရက်ခြောက်ရာ၊ တစ်လသောင်းရှစ်ထောင်၊ သုံးလ
ငါးသောင်းလေးထောင်၊ ငါးသောင်းခွဲပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ အခုတစ်ခါတည်းပေးမယ်၊
ကျွန်မ စာရွက်အားလုံး အစုံအလင် ခုချက်ချင်းပေး ”

နီးကြားက ချိုးလေးကူကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးလိုက်ပါသည်။

“ မရဘူးဗျ၊ လိုချင်တာတစ်ခုကို အဲလောက် အလွယ်တကူ ရနိုင်သလား၊
ကျုပ်ကလည်း ငွေငါးသောင်းခွဲ လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး၊
သုံးလထမင်းစရိတ်ငြိမ်းချင်တာ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်း တစ်နေ့
သုံးရွက်စနစ်နဲ့ပဲသွားမယ် ”

“ ချိုးလေးက ” အံ့ကိုတင်းတင်းဖိကြိတ်ကာ ခြေတစ်ဖက်
ဆောင့်ပစ်လိုက်မိသည်။

*

(၃)

ချိုးလေးကူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းက မှောက်ရိပ်ထဲရပ်ကာ ဆက်တိုက်ကိုက်ခဲနေတဲ့ ခြင်တွေကို တဖတ်ဖတ်နှင့် ဟိုရိုက်ဒီရိုက်နေရပါသည်။ လက်မောင်းတွေ ကျောတွေ ခြေသလုံးတွေသာမက မျက်နှာကိုပါတက်ကာ ခြင်ကခဲသေးသည်။

ရပ်ကွက်စုတ်စုတ်ကုပ်ကုပ်ကလေးဖြစ်ရာ စီးပွားရေး အခြေအနေနှင့် တိုက်ရိုက်အချိုးကျတဲ့ လူနေမှုအဆင့်၊ စားဝတ်နေမှု၊ ကျန်းမာရေး ပညာရေးအသိအားလုံးမှာလည်း နိမ့်နိမ့်ပါးပါးရှိနိုင်တဲ့ ဤနေရာမျိုးမှာ လမ်းတွေကလည်း မကောင်း၊ မြောင်းတွေကလည်းပြည့်လျှံပုပ်၊ ချုံပုတ်တွေ မြက်ဖုတ်တွေကရှုပ်၊ ခြင်တွေက ခိုအောင်း။ လာသမျှလူ ပွဲကြီးပွဲကောင်းလို့ခြင်တွေက သဘောထားပုံပင်။

ခုတော့ ရပ်နေရတာ ။ မတ်တတ်ရပ်နေတော့ ခြင်က ပိုကိုက်သည်။ လမ်းလျှောက်နေရင် တော်ဦးမှာ။

“ တောက် ..... မြန်မြန်လေး မျိုဆိုပြီးစီးတော်မူပါ ”

ချိုးကလေးရဲ့ အရွဲ့တိုက် မေတ္တာပို့သံကြောင့် ဘေးမှာ အဖော်ပါလာတဲ့ ဝင်းမြစိမ်းက “ ဟိ ” ခနဲ ရယ်သည်။

“ မိကူရယ်၊ အေးအေးဖြောင့် စားရှာပါစေ ”

“ မိစိမ်းနော်.....အိမ်ကထွက်လာတုန်းကတော့

ဒီလောက်လက်ပေါက်ကတ်သတ်တဲ့သူ၊ ရုပ်မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ထားဦးမယ်ဆို၊ မြင်လည်းပြီးရော လေသံကပြောင်းသွားပြီ၊ ဟယ်..... ရုပ်ကလေးက အသန့်လေး ဘာလေး ညာလေးနဲ့ ”

“ဪ..... ငါပြောတာက သူ့ဟာ

လူတစ်ဖက်သားကိုညစ်ပတ်မယ့်ရုပ်လည်းမဟုတ်၊ သူများကို ရိတ်လိုက်မယ်၊
လှီးလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်လည်းမဟုတ်၊ အဲဒါကိုဆိုလိုတာပါ။
အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့သာ ဒီလိုလုပ်တာ နေပါလိမ့်မယ် ”

“ ဘယ်က မညစ်ပတ်ရမှာလဲ၊ လူညစ်ပတ်၊ တကယ်ဆိုရင် အဲသလို
စက္ကူဖြူချောကို အသစ်တစ်ထုပ် ငါ သူ့ကိုဝယ်ပေးလိုက်မယ်၊ သူက အဲဒီ ဟာ
ပြန်ပေး၊ ဒါဆိုရင်တရားမျှတပြီပေါ့၊ သူ့အတွက် ဘာမှတန်ဖိုးမကြီးဘဲ ငါ့အတွက်
တန်ဖိုးတအားကြီးတဲ့ပစ္စည်းမှန်းသိလို့ မရ ရသလောက်ညှစ်ကြည့်တာ၊ ကြည့်စမ်း
ထမင်းသုံးလ ကျွေးရမထတဲ့၊ သထာရေစာ၊ မျိုနေဆို့နေတာ မနင်ဘူးလား မသိဘူး၊
ငါတစ်စက်မှ စေတနာမရှိတဲ့ ထမင်းဟင်း ”

“ ဟယ် ..... မိကူရယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျွေးနေရမှာပဲဟယ်၊
ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ် အကုသိုလ်ဖြစ်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ”

“ ဖြစ်ဖြစ်ဟယ်၊ စေတနာမှ မပေါက်တာ၊ သထာမှမသထာတာ ”

“ ငွေညစ်ချင်တာ သက်သက်ဆိုရင် ပိုက်ဆံတစ်ပုံတည်း
ငါးသောင်းခွဲပေးမယ်ဆိုတာကို သူယူလိုက်မှာပေါ့ ”

“ တူတူပဲလေ၊ ငါ့ကိုပါညစ်ချင်တာ၊ မှတ်ဟဲ့ဆိုပြီး လက်ဆင်ပေးချင်တဲ့
အချိုးလည်းပါတယ် ”

“ ဒါပေမယ့် နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သူဟာ တစ်နပ်သုံးရာတန်
ထမင်းကို စားတယ်၊ သူများက ကျွေးရတော့မှာဆိုပြီး မဟားဒယား မစားဘူး ”

ချိုးလေးကူက မြင်နေရတဲ့ ထမင်းဆိုင်ကုပ်လေးဆီ
မျက်စောင်းရွယ်ရင်း....

“ ထမင်းဆိုင်ကလည်း စုတ်ပြတ်သတ်နေတာပဲ ”

“ ဒီနားတစ်ဝိုက်က ကူလီတို့ ပျံကျတို့ စားတာဟဲ့၊ သူ့ရုပ်ကလေးနဲ့ ထမင်းဆိုင်နဲ့ မတန်လိုက်တာဟယ် ”

“ နင်ကလည်း ဒီရုပ်ပဲ ပြောမဆုံးအောင်စွဲမက်နေတယ် ”

“ ရုပ်ကဘယ်လောက်သန့်လဲ၊ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း မာန်တစ်မျိုး၊ လူကလည်း ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ ”

“ ဟုတ်ပါ့.....နားရင်းအုပ်ချင်စရာလေ ”

ချိုးလေးကူကတော့ မုန်းမုန်းနှင့် အကောင်းကို မပြောနိုင်။ ကိုယ်ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ သုံးလ ထမင်းအနပ်ခြောက်ဆယ်နဲ့ စာမျက်နှာ နှစ်ရာခုနစ်ဆယ့်ရှစ်မျက်နှာကို လဲလှယ်ဖို့ လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

ဒီတော့ သူက ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့.....

“ ကျုပ် ထမင်းစားပြီးတိုင်း ခင်ဗျား လာရှင်း ”

“ ဘာ..... ကြည့်လည်းပြောပါဦး၊ ရှင့်မှာ ဦးနှောက်ရှိရဲ့လား၊ ကျွန်မက နေ့လယ်တစ်ခေါက် ညနေတစ်ခေါက် ရှင်ပွဲတော် တည်ပြီးတိုင်း လာစောင့်ရှင်းရအောင် အားမလား ”

“ ဘယ်လိုပင် ဖြစ်စေ တစ်နေ့ကို စာရွက်သုံးရွက် သုံးရွက်ယူဖို့အနည်းဆုံးတစ်ခေါက်တော့ ခင်ဗျားလာရမှာဘဲ မဟုတ်လား ”

“ တစ်လစာ တစ်ခါတည်း ရှင်းလိုက်ရင် ပြီးသွားမယ့် ကိစ္စကို ရှင်ကတ်သတ်တာ ”

“ ခင်ဗျားက တစ်လစာ တစ်ခါတည်းရှင်းရင်လည်း ကျုပ်ကတော့ နေ့စဉ် တစ်နေ့ သုံးရွက်ကျပဲ ပေးမှာ ”

“ တောက် ”

“ နေ့လယ်ကို မလာနိုင်ရင် နေ့လယ်စာကို ဆိုင်မှာမှတ်ခိုင်းထားမယ်၊ ညစာကျရင်တော့ ခြောက်ရာပေါင်းရှင်း ”

“ ရှင် ဘယ်အချိန် ပွဲတော်တည်မယ် မျိုဆို့မယ် မသိဘဲ ကျွန်မက ဘယ်လို လာရမှာလဲ၊ ကျွန်မရောက်ရင် ရှင်ကမစားရသေးတာတို့ ရှင်က စောစောစားပြီး ကျွန်မက မရောက်သေးတာတို့ ဖြစ်နေရင်ကော ”

“ ကျုပ် ညနေ ခြောက်နာရီတိတိ အမြဲထမင်းထွက်စားမယ်၊ ထမင်းစားတာ ဆယ်မိနစ်ပဲကြာတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်စားမပြီးခင် ရောက်ပစေ၊ ပြီးရင် ငွေရှင်း၊ ကျုပ်ထမင်းစားပြီးရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုပြန်ပြီး သုံးရွက်ယူပေးမယ်။ ကျုပ်ထမင်းစားပြီးတဲ့အထိ ခင်ဗျား ရောက်မလာဘူးဆိုရင် အဲဒီ နေ့အဖို့ စာရွက်သုံးရွက် မရဘူး၊ ဒါပဲ ”

“ တောက် ”

ချိုးလေးကူမှာ ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ် တနင့်နင့် တသိပ်သိပ်နှင့် တအင်အင် အသံထွက်တဲ့ အထိ အလုံးဆိုနေသည်။ ဒီနေ့ ပထမဆုံးနေ့ ခြောက်နာရီလောက်ဘုန်းကြီးကျောင်းနား အရောက် ဆိုက်ကားနှင့်လာခဲ့တာ၊ သူကလည်း ကျောင်းဝင်းထဲက အထွက် ချိုးလေးကူကိုမြင်လျှင်.....

“ အချိန်မီ ရောက်သားပဲ၊ စောင့်ဦးဗျာ၊ စားပြီးမှ လာရှင်း ”

ပြောပြီး ထမင်းဆိုင်ဆီ လျှောက်သွားတော့တာ။ နောက်နားက ပါလာပြီး သူဆိုင်ထဲဝင်စားနေတော့ ချိုးလေးကူတို့က မလှမ်းမကမ်းကရပ်ကာ သင်းထမင်းစားနေတာကို စောင့်နေရတော့သည်လေ။ ဆောင်းတွင်း နေအဝင်စောတာမို့ မှောင်တရီပျိုးနေပြီ။ ခြင်က ကိုက်ပြီပေါ့။

“ တောက် ..... ငါ ဒီအတိုင်း သုံးလတိတိ

ဝင်ကြီးဝင်ငယ်ခံရမယ်လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး မိစိမ်း၊ ဒေါသသင့်ပြီး အသက်တိုလိမ့်မယ် ”

“ ငါပြောမယ်မိကူ ”

“ ဘာပြောမှာလဲ .....ပြော ”

“ နင်ဒီလူကို ဘုတိုက်လို့ မရဘူးထင်တယ် ”

“ ဘုမတိုက်တော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ သွားလေးဖြပြီး ကနွဲ့ကလျ ပတ်ချဲ့နပ်ချဲ့ လုပ်ရမှာလား ”

“ အဲသလောက်ကြီးလည်း မလိုဘူးလေ၊ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ဆက်ဆံပြီး ခင်မင်သွားအောင် လုပ်သင့်တယ်၊ ဒီလူပုံစံ ငါသိတယ်၊ ငါ့ဘကြီးတစ်ယောက် ပုံစံမျိုးပဲ၊ သူ့ကို သနားအောင်ပြော၊ ဝဋ်ကြီးဝဋ်ငယ်ခံပြီး နင်းနိပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ အန်တောင်ကျွေးလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို မာရေကျောရေ လုပ်လို့ကတော့ ဘာကြီးဖြစ်နေဖြစ်နေ သူက အဆတစ်ရာခွတိုက်ပြီ မှတ်ပေတော့ ”

“ ဪ .....သူက ဒီလိုပုံစံ ရှိတာနဲ့ပဲ ဘေးလူမှန်သမျှက သူ့ကို အကြိုက်လိုက်ပြီး အလိုက်အထိုက် ပေါင်းရတော့မှာလား၊ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်ကိုလူတိုင်းက လိုက်ညှိပေးနေရမှာလား ”

“ ကင်းကင်းနေနိုင်ရင်တော့ ဘာမှလိုက်ညှိပေးစရာမလိုဘူးလေ၊ နင်က ကင်းကင်းမှ မနေနိုင်တာ ”

“ ဘာ..... ငါက ဘာကြောင့် ကင်းကင်းမနေနိုင်ရမှာလဲ ”

“ အမလေး အော်လိုက်တာ၊ ငါက သဘောရိုးပြောတာပါ ဟယ်၊ နင်က အထအန လိုက်ကောက်မနေနဲ့၊ နင်က သူ့ဆီက လိုချင်တာ ရစရာ မျှော်လင့်စရာ ရှိတယ်လေ၊ ဒီတော့ ဘယ်ကင်းကင်းနေလို့ရမလဲ ”

“ အို .... ငါ့ရင်ထဲမှာ ဒီလောက် စိတ်တွေတို ဒေါသတွေထွက်နေတာ အလိုက်အထိုက် ညှိပေးမနေနိုင်ဘူး၊ သင်း ကိုမြင်တာနဲ့ ပြေးကုတ်ဆွဲချင်နေတာ ”

“ နင် ကုတ်ဆွဲတာနဲ့ သူကလည်း နင့်စာရွက်တွေကို ဆုတ်ဆွဲ ပြီသာမှတ်

ဒါတော့ဟုတ်သည်။

ချိုးလေးကူလည်း ဒီတိုင်းယုံကြည်သည်။ သူ့မျက်နှာက မှန်တေတေနဲ့ရယ်။

“ ငါဟယ် .....မြင်ရတာ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ မိကူရယ် ”

“ ဘာကိုလဲ ”

“ သူစားနေတာ ပဲပင်ပေါက်ကြော်နဲ့တူတယ်နော် ”

ချိုးလေးကူ သည် မြင်နေရပြီး ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာကို မဖြစ်အောင် မသိလိုက် မသိဘာသာနေကာမှ မိစိမ်းက ဖွင့်ပြောနေတာမို့ စိတ်ညစ်သွားပါသည်။ ဆိုင်ကုပ်လေးထဲမှာ ဒန်သာသာ စတီးတုပန်းကန်ပြားနှင့် ထမင်းတစ်ပွဲ၊ ရှေ့မှာ စတီးတုပန်းကန်ပေါက်စလေးနှင့် ပဲပင်ပေါက်ကျော်တစ်ခွက်။ ပြီးတော့ရေခဲခွက်ကြမ်းကရားအလိန်အပိန်နှင့် ရေခဲခွက်ကြမ်းခွက် အပဲအရွဲ။ ဒါကိုပဲ သူ့မှာငဲ့သောက်ကာ။

ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့။ သုံးလထမင်းကျွေးရတော့မည်ဆိုတဲ့ တောင်းဆိုချက်မျိုးကို ချိုးလေးကူ က မလိုက်လျောမဖြစ် လိုက်လျောရတော့မည်ဆိုလျှင် သူ ဒီထက်သပ်ရပ်တဲ့ထမင်းအနပ်မျိုးကို Offer လုပ်လို့ရပါသည်။ ချိုးလေးကူတို့လမ်းထဲမှာ အပေါဆုံးထမင်းဆိုင်သည် များသောအားဖြင့် အဆောင်သူ အဆောင်သားတို့ အားထားကြတဲ့ဆိုင်၊ ထမင်းဖြူတစ်ပွဲ နှစ်ရာ။ အသားဟင်းတစ်ပွဲ လေးရာ။ စုစုပေါင်း ခြောက်ရာ။

အဲသလောက်ကို သူကမ်းလှမ်းရင်လည်း

ချိုးလေးကူလိုက်လျောရတော့မှာပင်။

ဒီသီးစစ်စတွေ လုံးဝ ပျောက်ပျက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုပါက အစကအဆုံး

ခရီးကအစ ပြန်ထွက် လိုအပ်သမျှ မျိုးရင်း မျိုးစိတ်တွေ ပြန်ခွဲစိတ် စမ်းသပ်
ဆိုလျှင်ခုကုန်ကျပြီးသလောက် နီးပါး လေးငါးဆယ်သိန်း ပြန်ကုန်ကျမှာ
ဖြစ်တဲ့အပြင် ဒါကိုအကုန်ခံနိုင်တယ်ထား၊ အချိန်နှင့် ခွန်အားကို
ပြန်မသုံးချင်တော့တာက ကိုယ့်ဘက်က အဓိကအားနည်းရှုံးနိမ့်မှုပါ။

ဒါကြောင့်ဒီလူပြောသမျှ လိုက်လျောရတော့မှာ။ ခုတော့ သူက
ငွေညှစ်သလိုလည်း လုပ်သေးရဲ့။ ထမင်းစားတော့လည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာ
တစ်နပ်သုံးရာတန်။

“ ငါတို့ပုံစံတွေကလည်း ဒီတစ်နပ်သုံးရာဆိုင်က
ထမင်းကိုတောင်သူများစားနေတာ လာမျှော်နေရတဲ့ဘဝ ဖြစ်နေပြီဟဲ့ ”

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ချိုးလေးကူက အပြုံးလေးပွင့်ကာ
ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်း ပြောမိပါသည်။

“ ဟဲ့ ... ဟိုမှာ ပြီးပြီ ပြီးပြီ ”

“ ဟင် ..... ပြီးပြီလား၊ အေး ...ပြီးပုံပဲ ”

“ ဒီဘက်လှည့်ကြည့်နေတယ်လေ၊ သွား .....သွား.....ပိုက်ဆံ သွားရှင်း ”

“ အာ .... ငါတစ်ယောက်တည်းကြီး၊ နင်ပါလိုက်ခဲ့ ”

“ ဟာ .... နင်ကလည်း သွားပါဟာ ”

“ မရဘူးဟာ၊ နင်ကလည်း ဒီအထိတော့ ပါလာပြီးမှ လာဆို ”

ချိုးလေးကူက ဝင်းမြစိမ်း လက်ကို အတင်းဆွဲ၊ ဝင်းမြစိမ်းက ယက်ကန်
ယက်ကန်နှင့် ဆိုင်လေးဆီ ရောက်လာသည်။ ချိုးလေးကူက
အသင့်ထုတ်ကိုင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံခြောက်ရာကို နီးကြားထံ ကမ်းလိုက်ရင်း.....

“ ရော့ ”

“ ဘာလဲ ”

“ ခြောက်ရာ ”

“ ကျုပ်က ဆိုင်ရှင်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဆီလာပေးမနေနဲ့၊

ဟိုမှာဆိုင်ရှင်ဆီသွားရှင်း ”

“ တောက် ”

“ ဒေါ်ဂျမ်း ဒီမှာ ပိုက်ဆံရှင်းမယ်၊ ယူလိုက်ပါ ”

“ မင်းထမင်းဖိုးလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်လည်း ညနေတိုင်း ညနေတိုင်း ကျွန်တော်စားထားတဲ့

နှစ်နှပ်စာ သူပဲ လာလာရှင်းလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်ဂျမ်းမှတ်ထားနော် ”

“ အင်း.....အင်း”

နိုးကြားရဲ့အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် ဆိုင်စုတ်စုတ်ထဲက

လူစုတ်စုတ်တို့ဟာ ချိုးလေးကူနှင့် ဝင်းမြစိမ်းတို့ဘက် အထူးတဆန်း

လှည့်ကြည့်ကြပါသည်။ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးလျှင် ဆိုင်ထဲကထွက်သွားပြီဖြစ်တဲ့

နိုးကြားနောက်က နှစ်ယောက်က အပြေးတစ်ပိုင်း ပြန်လိုက်လာမှ

အတော်ကျပါသည်။

နိုးကြားက ကျောင်းလေးနားမရောက်ခင် နောက်လှည့်၍ .....

“ ဒီမှာရပ်နေ ”

ချိုးလေးကူတို့ ရပ်လိုက်ကြရသည်။ ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး။

ကျောင်းလေးဘေးအဖီမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်။

“ မင်းသားက သူ့ကို ကပွဲယခေါ်လို့ စိတ်ဆိုးသေးတာလေ ”

“ ကပွဲယက ဟိုအဘိုးကြီး ဖြစ်မှာပေါ့ ”

“ သူက ကပ္ပိယသားလား မသိဘူး ”

“ နယ်ကနေ လာမှီခိုနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ သူ့ကိစ္စနဲ့ သူလာရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေတာမျိုးပေါ့ ”

“ မသိပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်ဖြစ် ”

နိုးကြားက ကျောင်းပေါ်က ပြန်ဆင်းလာပါသည်။ လက်ထဲမှာပါတဲ့ စာရွက်ဖြူဖြူလေးတွေကို ချိုးလေးကူ အငမ်းမရ ကြည့်မိသည်။

“ ရော့ ”

“ ဟို....ဟို.....ရှင် တကယ်ပဲ သုံးရွက်တည်း ပေးမှာလား ”

“ ဒါသဘောတူပြီးသားလေ ”

“ ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့်....”

“ ပြောပြီးသားစကားလာမပြင်နဲ့၊ ကဲ ...ပြန်တော့ ”

နိုးကြားက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတာမို့.....

“ ဒီမှာ ”

ဝင်းမြစိမ်း ပြောသလို အချို့သတ်ပေါင်းမလားရယ်လို့ စိတ်ကိုလျှော့လျှော့လေးထားပြီး စကားကို ပြေပြေပြစ်ပြစ်ပြောကြည့်တဲ့ ချိုးလေးကူဟာ ခပ်ပြတ်ပြတ်သာ ပြန်ဆက်ဆံခံရတာ မို့ ဒေါပြန်ပွလာကာ အသံက ပြန်ပြီးဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ထွက်လာသည်။ နိုးကြားက ရပ်တန့်ကြည့်ကာ.....

“ ဘာလဲ ”

“ ရှင် ဒီလိုပဲ တကယ်လုပ်သွားတော့မှာလား ”

“ ဒါ သဘောတူထားကြပြီးသားလေ ”

“ ကျွန်မသုံးလစောင့်ဖို့ စိတ်မရှည်ဘူး ”

“ ဒါဖြင့်လည်း အသစ်ပြန်ရေးလိုက် ”

“ ရှင်... ရှင် မလွယ်မှန်းသိလို့ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလို့ တမင်ငေါ့ပြောတာ ”

“ ကျွတ် .....ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ အလကားနေရင်း အားကုန်ခံနေတာလဲ ”

“ ကျွန်မ တစ်မျိုးပြောင်းညှိကြည့်ချင်တယ် ”

“ မညှိနဲ့ ဗျာ ”

“ ရှင် ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ ကတ်သီးကတ်သတ်နဲ့ ”

နိုးကြားသည် စိတ်ထဲမှာ

ရယ်ချင်စိတ်တွေတလိပ်လိပ်ပေါက်ဖွားလာတာကို မျက်နှာပေါ်မထင်ဟပ်အောင် မနည်းအောင့်ကြိတ်ထားရင်း .....

“ ကဲ...ပြောဗျာ၊ ပြော.....ပြော....မြန်မြန်ပြော ”

“ ရှင် ဒီနေ့ ထမင်းစားနေတာတွေ့တယ်၊ ပဲပင်ပေါက်ကြော်နဲ့ ဘာမှလဲ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မရှိဘူး ”

“ ခင်ဗျား၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ”

“ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ တစ်နပ်သုံးရာတန် စားမယ့်အစား၊ တစ်နပ်ကို

တစ်ထောင်တန်လောက် စားလေ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖွယ်ဖွယ်စားပါ၊ စာရွက်တွေကိုလည်း တစ်လနဲ့ အပြီးအပြတ် ပြန်အပ်လိုက်ပေါ့၊ ကျွန်မအဖို့ဆို တစ်ရက်နှစ်ထောင်နဲ့ တစ်လခြောက်သောင်းဆိုတော့ ပိုတောင်ကုန်ပါသေးတယ်၊ ရှင်လည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစားရ၊ ကျွန်မလည်းတစ်လနဲ့ပြန်ရ ”

နိုးကြားကခပ်ထွေထွေလေး တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပါသည်။

နဖူးပြင်ပေါ် ဆံပင်မွှေးယိုင်ယိုင်လေးတွေ ဖရိုဖရဲဝဲနေတဲ့ နိုးကြား
မျက်နှာဟာ အသားအရေ ဖြူဝင်းဝင်း မျက်ခုံး မျက်လုံး စိမ်းမှောင်မှောင်တို့နှင့်
နှုတ်ခမ်းပုံသဏ္ဍာန်က လေးကိုင်းလို ကွေးတွန့်တွန့်နှင့် မခွဲတရို့သဏ္ဍာန် ရှိသည်။
အဖြူရောင်တီရှပ်နှင့် နက်ပြာရင့်ပုဆိုး
တစ်ထည်ဝတ်ထားရုံနှင့်သူ့ပုံစံကလင်းထွက်နေကာ ပေါ်လွင်နေတာ။

မှုန်ကုပ်ကုပ်မှိန်တုတ်တုတ်နှင့် မပေါ်မလွင်ပျောက်မနေတဲ့
ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်မျိုး။ အဲဒီ ရုပ်ရည်နှင့် မှန်တေတေလုပ်နေတာကိုက
တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းလှပြီး ခုလိုခပ်ထေ့ထေ့လေး ပြုံးလိုက်တော့ ချိုးလေးကူနှင့်
ဝင်းမြစိမ်းမှာ အမှတ်တမဲ့ သတိလက်လွတ် ငေးမောဖြစ်သွားကြရပါသည်။

“ ကျွန်တော် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလည်း မစားချင်ပါဘူး၊ လိုလည်း မလိုပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကစေတနာတွေ သိပ်ပိုနေလို့
တစ်ထောင်တန်ဆိုင်စားပါဆိုရင်တော့ ငြင်းစရာမလိုဘူးထင်ပါတယ်၊
စာရွက်တွေကတော့ သုံးလက သုံးလပဲ၊ တစ်နေ့သုံးရွက်ပဲ၊ ကျုပ်က ဒီထက်ပိုပေးမှာ
မဟုတ်ဘူး ”

“ ရှင် သိပ်ကတ်တဲ့လူ ”

“ ကတ်တယ်ဆိုလည်း ကတ်တယ်ပေါ့ဗျာ ”

“ ဘာလဲ ..... ရှင်သုံးလအတွင်း ထမင်းစားစရာ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ
ဘိုင်ပြတ်ပြီး ငတ်နေတာမို့လို့လား၊ ဟုတ်လား ”

“ ဟဲ့ ”

ဝင်းမြစိမ်းက ချိုးလေးကူကိုတံတောင်ဆစ်နှင့်တစ်ချက် ဘေးတိုက်
တွတ်လိုက်ပါသည်။ ဒါကို နိုးကြားကမြင်ပြီး လှမ်းကြည့်တာမို့ ဝင်းမြစိမ်းက
သွားဖြလေးနှင့် မျက်နှာချိုသွေး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“ ခင်ဗျား ဦးနှောက်ပြေးသားပဲ၊

အင်းလေ.....သီးစစ်စစ်ရေးနေတယ်ဆိုတော့ အမ်အက်စ်စီတောင်
တက်နေတဲ့ဦးနှောက်ပဲဟာ၊ ပြေးပြီပေါ့၊ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်ကိုသုံးလတိတိ
ထမင်းကျွေးထားဖို့ တကာလိုတယ်။ ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်ကောင်းတာ
ကြီးကျွေးကျွေး ဟိုတယ်ပဲတက်ကျွေးကျွေး၊ တစ်လပဲ ကျွေးမယ်ဆိုရင်
နှောက်ထပ်နှစ်လအတွက် အခက်အခဲရှိတယ်..... ခင်ဗျားအတွက် ပိုကုန်ကုန်
လျော့ကုန်ကုန်ကျုပ်အတွက်က သုံးလထမင်းစားရဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ်၊
သုံးလထမင်းစားရဖို့ ပိုအရေးကြီးတယ်၊ သုံးလတောင်မှ တောင်းဆိုရတာ ဆိုတော့
ကျွေးမွေးရမယ့်သူ မျက်နှာကိုလည်း ထောက်ရမှာပေါ့ဗျာ၊
မျက်နှာပျက်လောက်အောင် စေတနာကွက်လောက်အောင်
အကောင်းစားတွေစားနေဝါးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ..... ပဲပင်ပေါက်ကြော်နဲ့
စားလည်း ဗိုက်ပြည့်တာပဲ၊ ထမင်းစားတယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်အတွက်တော့
အသက်ဆက်ဖို့ အသက်ရှင်ဖို့ လိုအပ်လို့ အဟာရဖြည့်ပေးတဲ့ သဘောပါပဲဗျာ ”

ချိုးလေးကူသည် အေးအေးချမ်းချမ်း ပြုံးမဲ့မဲ့လေးဖြာနေတဲ့ နိုးကြားကို
မျက်စောင်းရွယ်ရင်း.....

“ ရှင့်အသက်က ဒီသုံးလပြီးရင် ရှင်ဖို့ မလိုအပ်တော့လို့လား ”

“ အဟားဟား ”

နိုးကြားရဲ့ ခေါင်းမော့ လှန်ရယ်လိုက်ပုံကို ချိုးလေးကူနှင့် ဝင်းမြစ်မ်း
ငေးမောသွားရပြန်ပါသည်။

“ သုံးလကျော်ရင်တော့ တခြားအစီအစဉ်တစ်ခု ရှိပါတယ် ”

“ အဲဒီ အစီစဉ်က အခုမရှိဘူးလား ”

“ မရှိဘူးဗျ ”

“ ရှင့်ကို ပိုက်ဆံတစ်ချီတည်းပုံပေးဖို့ကျတော့လည်း ရှင်ကလက်မခံဘူး၊ ဒီတော့ ရှင် ငွေယူမထားချင်ရင်လည်း မယူနဲ့၊ ကျွန်မ သုံးလအထိ ထမင်းကျွေးသွားမယ်၊ စာရွက်တွေကိုတော့ အားလုံး အရင်ပြန်ပေးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလား ”

“ အာ.....ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲဗျာ၊ ဘာကိုမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် အယုံအကြည် မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားစိတ်ဆိုးချင်လည်းဆိုး ”

ချိုးလေးကူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း.....

“ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ သုံးလ ထမင်းစားဖို့ ခက်နေတာလဲ ”

“ .....

“ ဆိုလိုတာက ရှင် အလုပ်မရှိဘူးလား၊ ဘာမှမလုပ်ဘူးလား ”

နိုးကြားက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ရင်း.....

“ လခရတာ ကို အလုပ်လို့ ခေါ်ရင်တော့ ကျွန်တော် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဖူးဘူး ”

“ လခမရတာ ဘာလုပ်လဲ ”

“ ခင်ဗျား အတော်စပ်စုတာပါလား ”

“ ဟုတ်တယ်ရှင်၊ စပ်စုတယ်၊ ရှင် ဖြေနိုင်ရင်ဖြေ မဖြေနိုင်ရင်နေ ”

နိုးကြားက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ.....

“ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲတယ် ”

“ ပန်းချီကားတွေကို ရောင်းတယ်ပေါ့၊ အဲသလိုလား ”

“ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ရောင်းရတာ ပေါ့လေ ”

“ ခင်ဗျား စကားပြောပုံက ကန်ဇွန်းရွက်သည်လိုလို
ငရှတ်သီးမှုန့်သည်လိုလို ဖြစ်နေတယ်။ အရောင်းအဝယ်နဲ့ အနုပညာကို အဲသလို
တွဲစပ်ပြီးပြောတော့ ဘယ်နားထောင်ကောင်းမလဲ။ ပန်းချီကား ဆိုတာကလည်း
ဈေးထဲမှာ ပုံပြီး ခင်းပြီး ရောင်းလို့ရတာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခုလောလောဆယ်လည်း
ကျွန်တော်မဆွဲဖြစ်ဘူး ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ စိတ်မပါလို့ ခံစားမရလို့ ”

“ ဒါဖြင့် ရှင့်ရဲ့ ခုချိန်ထိ ဘဝရပ်တည်လာမှုကို ဘယ်သူ
တာဝန်ယူထားခဲ့တာလဲ ”

“ ကျွန်တော် အမေပေါ့ဗျာ ”

“ အခုရော ”

“ ခင်ဗျား တော်တော် အမေးထူတယ်။
အိမ်ကနေတောင်ကြိုစဉ်းစားလာသလား မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို
တော်တော်စိတ်ဝင်စားသလား ”

“ ဒါပေါ့ရှင် ကိုယ်သုံးလထမင်းကျွေးရမယ့်
လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသင့်တာပေါ့ ”

“ ကျွတ် ”

“ ရှင့် အသက်အရွယ်က ကျွန်မတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲ ရှိမှာပါ။
ကြီးလည်းတစ်နှစ် ငယ်လှ တစ်နှစ်ပေါ့။ ကျွန်မကိုလည်း ခုချိန်ထိ
မိဘကကျွေးမွေးထောက်ပံ့ဆဲပါ။ ကျွန်မက မိန်းကလေးဖြစ်တာတစ်ချက်၊
ကျောင်းဆက်တက်နေဖြစ်သေးတာတစ်ချက်၊ ဒါကြောင့်
မိဘကျွေးတာစားနေရတုန်း၊ ရှင်ကရော ”

“ ကျွန်တော်လည်း အမေကျွေးတာစားတုန်း၊ ထမင်းပေါ့ဗျာ၊
ကိုယ့်အသုံးစရိတ်တော့ ကိုယ် ကြံဖန်ရှာဖွေတာပေါ့၊ အခု အမေ့ အရိပ်အာဝါသက
ကျွန်တော် ထွက်လာတာ၊ ဒါကြောင့် အမေ့ထမင်း ပြန်စားလို့ မရတော့ဘူး ”

“ ရှင့်ဟာရှင် ရှာမစားနိုင်သေးရင် ဘာဖြစ်လို့ အမေ့
အရိပ်အာဝါသကနေ ထွက်လာတယ်လဲ ”

“ အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့်လို့ပဲ
ရောချပြီးဖြေရမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်ရှိပါတယ်၊
အကြောင်းပြချက်တွေကို အနှစ်ချုပ်ပြီး အတိုဆုံးပြောရရင် အမေ့ကို
ဒုက္ခမပေးချင်တော့တာပါ ”

ဒီစကားပြောရင်း အနည်းငယ်နွမ်းလျသွားသော နိုးကြားရဲ့ ရုပ်သွင်ကို
ချိုးလေးကူက အကဲခတ်နေမိပါသည်။ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်မို့သာ သူ့ကို
အမြင်ကတ် ဒေါသဖြစ်ရပေမယ့် ဒီလူဟာ သူ့ဟာနဲ့သူ နဂိုအခံကတော့
မုန်းစရာလူတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ပါ။ သူ ထမင်းရှာမစားနိုင်သေးတာကိုလည်း
မရှက်မကြောက် ကြေညာနေ လိုက်သေး။

တကယ်ဆို သူ့ အသက်ရွယ်နဲ့ အလုပ်တွေ ပြည့်လို့ပေါ့။
အလုပ်သာမရွေးဘူးဆိုရင် ပညာနဲ့ လုပ်စားမနေဘူးဆိုရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
စားပွဲထိုးတို့ ဘာတို့ ဆိုင်ဝန်ထမ်း အလုပ်မျိုး ဆိုတာကတော့ ပညာမတတ်လှတဲ့
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တောင် ရဖို့ မခဲရင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေပါ။ ညစောင့်တို့
လုံခြုံရေးတို့။ ဘာအလုပ်မဆို လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးရှိရင် အလုပ် လက်မဲ့
ဖြစ်နေစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး။ သူ့လို ခြိုးခြိုးခြံခြံ စားနိုင်ပုံ နှင့် တစ်နေ့
စားစရိတ် ခြောက်ရာဆိုတာ ဘယ်လိုရှာရှာ လောက်နိုင်ပါသည်။

သူ့ရုပ်သူ့ရည်ဟာလည်း အပျင်းအဖျင်းပုံစံ မပေါက်လှပါဘူး။
ဉာဏ်အမျှော်အမြင်ရှိတဲ့ ရုပ်ရည်ပါ။ ခြံငုံကောက်ချက်ချရရင်တော့ ဒီလူဟာ

စိတ်ဓာတ်ကျစရာ အဖြစ်အပျက် အခြေအနေ တစ်ခုကို ကြုံရပြီး
စိတ်ပျက်စိတ်လေလွင့်နေတဲ့ သဏ္ဍာန်ကို ဆောင်နေသည်။ လောလောဆယ်
သုံးလလောက်အတွင်းတော့ စိတ်ကို လွှတ်ထားပြီး ခပ်လေလေ ခပ်ပေါ့ပေါ့
နေဦးမည့်သဘောပဲလား။

မပြေလည်မှ ၊ တစ်ခုခု ရှိကို ရှိလိမ့်မည် ဖြစ်သော နီးကြားကို
အမြင်ကတ်တဲ့စိတ်တွေ ဇွတ်မှိတ်မျိုချရင်း ချိုးလေးကူက သက်ပြင်းတစ်ချက်မှ
ုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ ကဲ..... ပြီးရော၊ နက်ဖြန် ဒီအချိန်လာမယ် ”

*